Coperta colecției de \
Micu Veniamin \
SAMUEL BECKETT
EN ATTENDANT GODOT
Les Editions de Minuit, 1952
Toate drepturile
asupra acestei versiuni sînt rezervate
Editurii UNIVERS

AŞTEPTÎNDU-L PE GODOT

SAMUEL BECKETT

TRADUCERE DE

GELLU NAUM

EDITURA

UNIVERS

şi

TEATRUL NAŢIONAL

I. L. CARAGIALE

BUCUREŞTI — 1970

Personajele

Estragon

Vladimir

Pozzo

Lucky

Băiatul

ACTUL 1

Drum de ţară, cu copac.
Seara.

ESTRAGON, ***aşezat pe jos, încearcă să-şi scoată gheata. Se opinteşte îndârjit, cu amlndouă mâinile, icnind. Se opreşte, istovit, se odihneşte gîfîind, reîncepe. Acelaşi joc Intră VLADIMIR.*** **'**

ESTRAGON ***(renunţlnd din nou):*** **Nimic de făcut.**

VLADIMIR ***(apropiindu-se cu paşi mărunţi şi ţepeni, cu picioarele depărtate):*** **Şi eu încep să cred la fel.** ***(Rămîne nemişcat.)*** **M-am împotrivit multă vreme gîndului ăstuia spunîndu-mi: Vladimir, nu te prosti, încă n-ai încercat tot. Şi reluam lupta.** ***(Se reculege, cu gîndul la luptă. Către Estragon.)*** **Aşadar, iată-ne din nou.**

ESTRAGON: Crezi?

VLADIMIR: Sînt mulţumit că te revăd. Te credeam plecat pentru totdeauna.

ESTRAGON: Şi eu la fel.

VLADIMIR: Ce facem ca să sărbătorim întîlnirea? ***(Se gândeşte.)*** **Ridică-te să te pup.**

îi întinde mîna.

ESTRAGON ***(nervos):*** **Imediat, imediat.**
Tăcere.

VLADIMIR ***(jignit, rece):*** **Pot să ştiu unde şi-a petrecut**

domnul noaptea?
ESTRAGON: Într-un şanţ.
VLADIMIR ***(uimit):*** **Un şanţ! Unde asta?**
ESTRAGON ***(fără gest):*** **Pe 'colo.**
VLADIMIR: Si nu te-au bătut?

ESTRAGON: Ba da... Nu prea tare.
VLADIMIR: Aceiaşi?
ESTRAGON: Aceiaşi? Nu ştiu.
Tăcere.

VLADIMIR: Cînd mă gîndesc... de pe-atunci... mă întreb...
ce-ai fi devenit tu... fără mine... *(Cu glas hotărit.)* La
ora asta n-ai fi fost decît o grămăjoară de oase, fără
doar şi poate.

ESTRAGON *(înţepat):* Ei şi?

VLADIMIR *(copleşit):* E prea mult pentru un singur om.
***(Pauză. Apoi, cu vioiciune.)* Pe de altă parte, la ce bun să te descurajezi acum, iată ce-mi zic. Trebuia să**
mă gîndesc la asta acum o veşnicie, pe la 1900...

ESTRAGON: Destul. Ajută-mă să-mi scot scîrba asta.

VLADIMIR: Mînă în mînă, ne-am fi aruncat amîndoi din
vîrful Turnului Eiffel, printre primii. Arătam bine pe-atunci. Acum e prea tîrziu. Nu ne-ar mai lăsa nici
să ne Urcăm măcar. *(Estragon se căzneşte cu gheata.)*
Ce faci acolo?

ESTRAGON: Mă descalţ. Ţie nu ţi s-a întîmplat niciodată?

VLADIMIR: De cînd îţi tot spun că trebuie să le scoţi în fiecare zi? Ai face mai bine să mă asculţi.

ESTRAGON *(slab):* Ajută-mă.

VLADIMIR: Te doare?

ESTRAGON: Dacă mă doare! Mă întreabă dacă mă doare!

VLADIMIR *(cu mlnie):* Numai tu suferi, totdeauna! Eu nu contez. Tare aş vrea să te văd în locul meu. Atunci să te-aud.

ESTRAGON: Te-a durut?

VLADIMIR: Dacă m-a durut! Mă întreabă dacă m-a durut!

ESTRAGON *(arătînd cu degetul): Asta* nu-i un motiv să nu te închei.

VLADIMIR *(aplecindu-se):* Adevărat. *(îşi încheie nastu-rele.)* Să nu fim neglijenţi în lucrurile mărunte.

ESTRAGON: Ce să-ţi spun, tu aştepţi totdeauna ultimu moment.

VLADIMIR *(visător):* Ultimul moment... *(Meditează.)* E lung, dar o să fie bun. Cine spunea asta?

ESTRAGON: Nu vrei să mă ajuţi?

VLADIMIR: Cîteodată îmi spun că vine, totuşi. Atunci mă simt tare ciudat. ***(îşi scoate pălăria, se uită la ea, îşi plimbă mina pe dinăuntru, o scutură, şi o pune pe cap.)*** **Cum să spun? Uşurat şi în acelaşi timp...** ***(Caută)...*** **inspăimîntat.** ***(Cu emfază.)*** **ÎN-SPĂI-MÎN-TAT.** ***(îşi scoate din nou pălăria şi se uită la ea.)*** **Ne-maipomenit!** ***(Bate uşurel deasupra pălăriei, ca şi cum ar vrea să cadă ceva din ea, se uită din nou înăuntru, şi-o pune pe cap.)*** **în fine...**

Estragon, cu preţul unui efort suprem, reuşeşte să-şi scoată gheata. Se uită la ea, îşi plimbă mina înă-untru, o întoarce, o scutură, caută pe jos dacă n-a căzut ceva, nu găseşte nimic, îşi trece din nou mina prin gheată, cu ochii în gol.

VLADIMIR: Ei?

ESTRAGON: Nimic.

VLADIMIR: Dă să văd.

ESTRAGON: Nu-i nimic de văzut.

VLADIMIR: încearcă s-o pui din nou.

ESTRAGON ***(care şi-a examinat piciorul):*** **Am să-l las să mai respire un pic.**

**VLADIMIR: Iată omul, în întregime, supărat pe gheată
cînd e de vină piciorul lui.** ***(îşi scoate, încă o dată, pălăria, se uită în ea, îşi trece mina înăuntru, o scutură,
bate uşurel în ea, suflă înăuntru şi o pune pe cap.)***
începe să mă îngrijoreze. ***(Tăcere. Estragon îşi mişcă
piciorul, jucînd din degete ca să circule aerul mai bine.)***
Unul din tâlhari a fost salvat. ***(Pauză.)*** **E un procent
cinstit.** ***(Pauză.)*** **Gogo...**

ESTRAGON: Ce?

VLADIMIR: Dacă ne-am căi?

ESTRAGON: Pentru ce?

VLADIMIR: Păi... ***(Caută.)*** **N-ar fi nevoie să intrăm în
amănunte.**

ESTRAGON: Că ne-am născut?

***Vladimir se porneşte pe rîs, dar îşi înăbuşă hohotele imediat, ducîndu-şi mîna la pubis, cu faţa
crispată.***

(8)

(9)

**VLADIMIR: Nici nu mai îndrăznim să rîdem.
ESTRAGON: Grozavă oprelişte.**

VLADIMIR: Numai să zîmbim. ***(Faţa i se despică într-un zîmbet maxim care încremeneşte, durează un timp, apoi se şterge brusc.)*** **Nu-i totuna. în fine...** ***(Pauză.)***
Gogo...

ESTRAGON ***(agasat):*** **Ce mai vrei?**
VLADIMIR: Ai citit Biblia?
ESTRAGON: Biblia... ***(Se gîndeşte.)*** **Probabil că mi-am**

aruncat ochii prin ea.

VLADIMIR ***(mirat):*** **La şcoala fără Dumnezeu?**
ESTRAGON: Habar n-am dacă era cu sau fără.
VLADIMIR: Pesemne că o confunzi cu Ocna.
ESTRAGON: Se poate. îmi amintesc hărţile Ţării Sfinte-
în culori. Foarte frumoase. Marea Moartă era bleu-
pal. Mi se făcea sete numai cînd mă uitam la ea. Şi-mi
spuneam: acolo o să mergem să ne petrecem luna de
miere. O să înotăm. O să fim fericiţi.
VLADIMIR: Ar fi trebuit să te faci poet.
ESTRAGON: Am fost. ***(Gest spre zdrenţele lui.)*** **Nu se vede?**
Tăcere.

VLADIMIR: Ce spuneam... Cum îţi merge cu piciorul?

ESTRAGON: Se umflă.

VLADIMIR: A, da, ştiu, povestea cu tîlharii. Ţi-aduci

aminte?

ESTRAGON: Nu.
VLADIMIR: Vrei să ţi-o povestesc?
ESTRAGON: Nu.
VLADIMIR: Ca să ne treacă timpul. ***(Pauză.)*** **Erau doi**

hoţi, răstigniţi o dată cu Mîntuitorul. Şi...
ESTRAGON: Cu cine?

VLADIMIR: Cu Mîntuitorul. Doi hoţi. Se zice că unul a
fost mîntuit, iar celălalt... ***(Caută contrariul lui mîn-***
tuit.)...afurisit.
ESTRAGON: Mîntuit, de ce?
VLADIMIR: De iad.
ESTRAGON: Mă duc.

Nu se mişcă din loc.

(10)

VLADIMIR: Şi totuşi... ***(Pauză.)*** **Cum se face că... Sper**

că nu te plictisesc.
ESTRAGON: N-ascult.
VLADIMIR: Cum se face că dintre cei patru evanghelişti,

unul singur prezintă faptele aşa? Erau, totuşi, toţi

patru acolo — în fine — erau pe-aproape. Şi numai

unul singur vorbeşte despre un tîlhar salvat.

(Pauză.) **Zău, Gogo... trebuie să mai arunci şi tu cîte-o**

vorbuliţă din cînd în cînd.
ESTRAGON: Eu ascult.
VLADIMIR: Unul din patru. Dintre ceilalţi trei, doi nu

pomenesc un cuvînt, iar al treilea spune că i-au făcut

gură am îndoi.
ESTRAGON: Cine?
VLADIMIR: Cum?

ESTRAGON: Nu înţeleg nimic. ***(Pauză.)*** **Cui i-au făcut gură?**

VLADIMIR: Mîntuitorului.

ESTRAGON: De ce?

VLADIMIR: Fiindcă n-a vrut să-i scape.

ESTRAGON: De iad?

VLADIMIR: Da' de unde! De moarte.

ESTRAGON: Şi pe urmă?

VLADIMIR: Pe urmă au trebuit să fie afurisiţi amîndoi.

ESTRAGON: Şi pe urmă?

VLADIMIR: Dar celălalt zice că a fost unul salvat.

ESTRAGON: Ei şi? Nu sînt de acord între ei şi-atîta tot.
VLADIMIR: Erau acolo toţi patru. Şi unul singur pomeneşte de-un tîlhar salvat. De ce să-l crezi pe el, şi nu pe ceilalţi?

ESTRAGON: Cine-l crede?

VLADIMIR: Toată lumea. Nu se cunoaşte decît versiunea asta.

ESTRAGON: Oamenii sînt nişte tîmpiţi.

Se ridică anevoie, merge șchiopătînd spre culisa stîngă, se oprește, privește în zare, cu palma deasupra ochilor, se întoarce, merge spre culisa dreaptă, privește

(11)

în zare. Vladimir îl urmăreşte cu privirea, apoi se duce să ia gheata, se uită în ea, îi dă drumul jos, repede.

VLADIMIR: Phui!

Scuipă jos.

Estragon revine în centrul scenei, priveşte spre fundal.

ESTRAGON: încîntător loc. *(Se întoarce, "înaintează pînă la rampă, priveşte spre public.)* Plăcut peisaj. *(Se întoarce spre Vladimir.)* Să ne cărăm.

VLADIMIR: Nu se poate.

ESTRAGON: De ce?

VLADIMIR: îl aşteptăm pe Godot...

ESTRAGON: Adevărat. *(Scurtă pauză.)* Eşti sigur că aici?

VLADIMIR: Ce?

ESTRAGON: Că aici trebuie să aşteptăm?

VLADIMIR: A zis în faţa copacului. *(Priveşte copacul.)* Mai vezi alţii?

ESTRAGON: Ăsta ce e?

VLADIMIR: Pare salcie.

ESTRAGON: Unde-i sînt frunzele?

VLADIMIR: Pesemne că e moartă.

ESTRAGON: A terminat cu plînsul.

VLADIMIR: Doai dacă n-o fi anotimpul.

ESTRAGON: Nu crezi mai curînd că e un copăcel?

VLADIMIR: Un arbust.

ESTRAGON: Un copăcel.

VLADIMIR: Un... *{Se opreşte.)* ...adică ce vrei să insinu-
ezi? Că am greşit locul?

ESTRAGON: Trebuia să fie aici.

VLADIMIR: N-a spus că vine sigur.

ESTRAGON: Şi dacă nu vine?

VLADIMIR: Ne întoarcem mîine?

ESTRAGON: Şi pe urmă poimîine?

VLADIMIR: Poate.

ESTRAGON: Şi aşa mai departe.

VLADIMIR: Adică...

ESTRAGON: Pînă cînd vine...

VLADIMIR Eşti fără milă.

ESTRAGON: Am mai venit şi ieri.

VLADIMIR: A, nu, aici te-nşeli...

ESTRAGON: Dar ce-am făcut noi ieri?

VLADIMIR: Ce-am făcut ieri?

ESTRAGON: Da.

VLADIMIR: Păi... ***(Supărîndu-se.)*** **Cînd e vorba să arunci**

îndoiala în sufletul omului, nu te-ntrece nimeni.
ESTRAGON: Eu cred că am fost aici.
VLADIMIR ***(privire circulară):*** **Locul ţi se pare cunoscut?**
ESTRAGON: Nu spun asta.
VLADIMIR: Atunci?
ESTRAGON: Asta nu împiedică...
VLADIMIR: Totuşi... copacul ăsta... ***(întorcîndu-se spre***

public.) **...turbăria asta.**
ESTRAGON: Eşti sigur că astă-seară?
VLADIMIR: Ce?

ESTRAGON: Că astă-seară trebuia să-l aşteptăm?
VLADIMIR: El a zis că sîmbătă. ***(Scurtă pauză.)*** **Aşa mi**

se pare.

ESTRAGON: După muncă.
VLADIMIR: Cred că am notat tot.

Îşi scotoceşte buzunarele, arhipline cu tot felul de gunoaie.

ESTRAGON: Dar în care sîmbătă? Şi-apoi, e azi sîmbătă?

Nu e mai degrabă duminică? Sau luni? Sau vineri?
VLADIMIR ***(priveşte înnebunit în jurul lui, ca şi cum data***

ar fi scrisă pe peisaj): **Nu se poate.**
ESTRAGON: Sau joi.
VLADIMIR: Cu$_m$ să facem? -
ESTRAGON: Dacă s-a deranjat de pomană aseară, fii sigur

că azi n-o să mai vină de loc.
VLADIMIR: Dar zici că noi am venit aseară.
ESTRAGON: S-ar putea să mă înşel. ***(Scurtă pauză.)*** **la să**

tăcem un pic, vrei?
VLADIMIR ***(slab):*** **Sigur că vreau.** ***(Estragon se aşază iar***

pe pământ. Vladimir umblă de colo-colo, agitat, se opreşte

din cînd în cînd să scruteze zarea. Estragon adoarme.

(13)

1

Vladimir se opreşte în faţa lui.) **Gogo...** ***(Tăcere.)***
Gogo... ***(Tăcere.)*** **GOGO!**

Estragon se trezeşte speriat.

ESTRAGON ***(realizînd toată oroarea situaţiei lui):*** **Dor-**
meam. ***(Dojenitor.)*** **De ce nu mă laşi niciodată să**

dorm?

VLADIMIR: Mă simţeam singur.
ESTRAGON: Am avut un vis.
VLADIMIR: Nu-l povestii
ESTRAGON: Visam că...
VLADIMIR: NU-L POVESTI!

ESTRAGON *(gest spre univers):* Asta ţi-ajunge?
(Tăcere.)
Nu eşti drăguţ, Didi. Cui vrei să-i povestesc coşma-
rurile mele personale, dacă nu ţie?

VLADIMIR: Să rămînă personale. Ştii bine că nu suport.
ESTRAGON *(rece):* Există momente cînd mă întreb dacă

n-am face mai bine să ne despărţim.

VLADIMIR: N-ai merge departe.
.

ESTRAGON: Ar fi, într-adevăr, un mare neajuns. ***(Scurtă***

pauză.)* Nu-i aşa, Didi, c-ar fi un mare neajuns?** ***(Scurtă

***pauză.)* Avînd în vedere frumuseţea drumului.**

(Scurtă pauză.)* Şi bunătatea călătorilor.** ***(Scurtă

***pauză. Calm.)* Nu-i aşa, Didi?**

VLADIMIR: Fii calm.

ESTRAGON: Calm... calm... ***(Pe gînduri.)*** **Englezii spun caaarn. Sînt oameni caaami.** ***(Scurtă pauză.)*** **Ştii po-vestea cu englezul la bordel?**
VLADIMIR: Da.
ESTRAGON: Povesteşte-mi-o.
VLADIMIR: Ajunge.

ESTRAGON: Un englez, după ce s-a îmbătat, se duce la bordel. Patroana îl întreabă dacă vrea o blondă, o brună sau o roşcată. Continuă tu.

VLADIMIR: Destul!

Vladimir iese. Estragon se ridică şi-l urmează pînă la limita scenei. Mimica lui Estragon e analoagă celei pe care o smulge spectatorilor eforturile unui pugi-

list. Vladimir revine, trece prin faţa lui Estragon, tra-versează scena, cu ochii plecaţi. Estragon face cîţiva paşi spre el, se opreşte.

ESTRAGON ***(cu blîndeţe):*** **Vroiai să-mi vorbeşti?** ***(Vladi-mir nu răspunde. Estragon face un pas înainte.)*** **Aveai să-mi spui ceva?** ***(Tăcere. Alt pas înainte.)*** **Spune, Didi...**

VLADIMIR ***(fără să se întoarcă):*** **N-am nimic să-ţi spun.**

ESTRAGON ***(pas înainte):*** **Eşti supărat?** ***(Tăcere. Pas înainte.)*** **Iartă-mă...** ***(Tăcere. Pas înainte. îi atinge umărul.)*** **Zău, Didi!** ***(Tăcere.)*** **Dă-mi mîna!** ***(Vladimir se întoarce.)*** **Sărută-mă.** ***(Vladimir devine ţeapăn.)***
Lasă-mă pe mine! ***(Vladimir se înduplecă. Se îmbrăţişează. Estragon se dă brusc înapoi.)*** **Puţi a usturoi.**

VLADIMIR: Pentru rinichi... ***(Tăcere. Estragon priveşte cu atenţie copacul.)*** **Ce facem acum?**

ESTRAGON: Aşteptăm.

VLADIMIR: Da, dar pînă atunci...

ESTRAGON: Dacă ne-am spînzura?

VLADIMIR: Ar fi un mijloc să se scoale.

ESTRAGON ***(interesat):*** **Se scoală?**

VLADIMIR: Da, cu tot ce urmează. Şi acolo unde pică, cresc mătrăgune. De-asta ţipă ele cînd le smulgi. Nu ştiai?

ESTRAGON: Să ne spînzurăm imediat.

VLADIMIR: De-o creangă? ***(Se apropie amîndoi de copac şi-l privesc.)*** **N-aş avea încredere.**

ESTRAGON: Dar tot am putea să încercăm.

VLADIMIR: încearcă.

ESTRAGON: După tine.

VLADIMIR: Nu, nu, întii tu.

ESTRAGON: De ce?

VLADIMIR: Tu eşti mai uşor decît mine.

ESTRAGON: Păi tocmai.

VLADIMIR: Nu înţeleg.

ESTRAGON: Gîndeşte-te niţel, zău aşa.

Vladimir se gîndeşte.
VLADIMIR *(în cele din urmă):* Nu înţeleg.

(15]

ESTRAGON: Am să-ţi explic. *(Se gîndeşte.)*
Creanga...

creanga... *(Furios.)* Dar încearcă să înţelegi!
VLADIMIR: Mă bizui pe tine.

ESTRAGON *(cu efort);* Gogo uşor-creanga nu rupe-Gogo
mort. Didi greu-creanga rupe-Didi singur.
(Pauză.)
Pe cînd dacă...

Caută expresia justă.
VLADIMIR: La asta nu mă gîndisem.
ESTRAGON *(care a găsit):* Cine poate mult poate şi puţin.
VLADIMIR: Dar cîntăresc eu oare mai mult ca tine?
ESTRAGON: Tu spui. Eu nu ştiu. Una din două. Sau apro-
ximativ.

VLADIMIR: Atunci ce facem?
ESTRAGON: Să nu facem nimic. E mai prudent.
VLADIMIR: Să aşteptăm întîi ce-o să ne spună el.
ESTRAGON: Cine?
VLADIMIR: Godot.
ESTRAGON: Asta e.

VLADIMIR: E mai bine să ştim sigur mai întîi.
ESTRAGON: Pe de altă parte, am face poate mai bine

dacă am bate fierul pînă nu îngheaţă.
VLADIMIR: Sînt curios să ştiu ce-o să ne spună el. Asta

nu ne angajează cu nimic.
ESTRAGON: De fapt, ce i-am cerut?
"VLADIMIR: Nu erai acolo?
ESTRAGON: N-am fost atent.
VLADIMIR: Ei bine... Nimic precis.
ESTRAGON: Un fel de rugăminte.
VLADIMIR: Chiar aşa.
ESTRAGON: O cerere vagă.
VLADIMIR: Dacă vrei tu.
ESTRAGON: Şi el ce ţi-a răspuns?
VLADIMIR: Că o să vadă.
ESTRAGON: Că nu poate să promită nimic.
VLADIMIR: Că trebuie să se mai gîndeasca.
ESTRAGON: Cu mintea odihnită.
VLADIMIR: Să-şi consulte familia.
ESTRAGON: Prietenii.

(16)

VLADIMIR: Agenţii.
ESTRAGON: Corespondenţii.
VLADIMIR: Registrele.
ESTRAGON: Contul la bancă.
VLADIMIR: înainte de-a se pronunţa.
ESTRAGON: E şi normal.
VLADIMIR: Nu-i aşa?
ESTRAGON: Aşa mi se pare.
VLADIMIR: Şi mie la fel.

Pauză.

ESTRAGON *(neliniştit):* Şi noi?

VLADIMIR: Poftim?

ESTRAGON: Am zis, şi noi?

VLADIMIR: Nu înţeleg.

ESTRAGON: Care e rolul nostru în toate astea?

VLADIMIR: Rolul nostru?

ESTRAGON: Nu te pripi.

VLADIMIR: Rolul nostru? Cel care cere.

ESTRAGON: Pînă acolo am ajuns?

VLADIMIR: Domnul are vreo reclamaţie de făcut?

ESTRAGON: Nu mai avem drepturi?

Rîsul lui Vladimir, pe care şi-l întrerupe brusc, ca mai înainte. Acelaşi joc, minus zîmbetul.

VLADIMIR.: M-ai face să rîd, dacă aş avea nevoie.

ESTRAGON: Le-am pierdut?

VLADIMIR *(răspicat):* Le-am dat pe nimic.

Tăcere. Rămîn neclintiţi, cu braţele atîrnate, cu capul în piept, cu genunchii frînţi.

ESTRAGON *(slab):* Nu sîntem legaţi? *(Scurtă pauză.)*

Ai?
VLADIMIR *(ridicînd mîna):* Ascultă!

Ascultă amîndoi înţepeniţi grotesc.

ESTRAGON: Nu aud nimic.

VLADIMIR: Ssst! *(Ascultă amândoi. Estragon îşi pierde*
echilibrul, e cît pe-aci să cadă. Se agaţă de braţul lui

(17)

Vladimir, care se clatină. Ascultă amîndoi, înghesuiţi unul în altul, ochi în ochi.) **Nici eu.**

Oftat de uşurare. Destindere. Se depărtează unul de altul.

ESTRAGON: Mi-ai făcut frică.
VLADIMIR: Am crezut că e el.
ESTRAGON: Cine?
VLADIMIR: Godot.
ESTRAGON: Ph! Vîntul prin trestii.
VLADIMIR: Aş fi jurat că sînt strigăte.
ESTRAGON: Şi de ce ar fi strigat el?
VLADIMIR: După cal.
Tăcere.

ESTRAGON: Să ne cărăm.

VLADIMIR: Unde? ***(Scurtă pauză.)*** **Poate că în seara asta o să ne culcăm la el, la căldurică, la loc uscat, cu burta plină, pe paie. Merită să aşteptăm. Nu?**

ESTRAGON: Nu toată noaptea.

VLADIMIR: E încă ziuă.

Tăcere.

ESTRAGON: Mi-e foame.

VLADIMIR: Vrei un morcov?

ESTRAGON: Altceva n-ai?

VLADIMIR: Cred că mai am nişte napi.

ESTRAGON: Dă-mi un morcov. ***(Vladimir se scotoceşte prin buzunare, scoate un nap şi i-l dă lui Estragon.)*** **Mersi.** ***(Muşcă din nap. Jalnic.)*** **E un nap!**

VLADIMIR: Oh, pardon! Aş fi jurat că-i morcov. ***(Se scotoceşte din nou prin buzunare şi nu găseşte decît un nap.)*** **Numai napi,** ***(Caută mereu.)*** **Pesemne că pe ultimul l-ai mîncat tu.** ***(Caută.)*** **Stai, am găsit.** ***(Scoate, în sfîrşit, un morcov şi i-l dă lui Estragon.)*** **Iată, dragul meu.** ***(Estragon îl şterge pe mînecă şi începe să-l mănînce.)*** **Dă-mi înapoi napul.** ***(Estragon îi dă napul.}***
Fă-l să ţină mult, că nu mai e altul.

ESTRAGON ***(mestecînd):*** **Ţi-am pus o întrebare.**

(18)

VLADIMIR: A!

ESTRAGON: Ce mi-ai răspuns?

VLADIMIR: E bun morcovul tău?

ESTRAGON: E dulce.

VLADIMIR: Cu atît mai bine, cu atît mai bine. ***(Scurtă pauză.)*** **Ce voiai să ştii?**

ESTRAGON: Nu-mi aduc aminte. ***(Mestecă.)*** **Asta mă plictiseşte.** ***(Priveşte morcovul, cu apreciere, îl răsuceşte în aer cu vîrfurile degetelor.)*** **Grozav morcovul tău.** ***(îi suge capătul, meditativ.)*** **Stai că-mi aduc aminte.**

Rupe o îmbucătură.

VLADIMIR: Ei?

ESTRAGON ***(cu gura plină, distrat):*** **Nu sîntem legaţi?**
VLADIMIR: Nu aud nimic.

ESTRAGON ***(mestecă, înghite):*** **Întreb dacă sîntem legaţi.**
VLADIMIR: Legaţi?
ESTRAGON: Legaţi.
VLADIMIR: Cum legaţi?
ESTRAGON: De mîini şi de picioare.
VLADIMIR: Legaţi de ce? De cine?
ESTRAGON: De omul tău.

VLADIMIR: De Godot? Legaţi de Godot? Ce idee! Nici gînd! ***(Scurtă pauză.)*** **Nu încă.**

Vladimir nu face legătura.

ESTRAGON: îl cheamă Godot?

VLADIMIR: Cred că da.

ESTRAGON: Ia te uită! ***(Ridică restul morcovului, de capătul cu frunze, şi-l răsuceşte prin faţa ochilor.)*** **Curios, cu cît înaintez, cu atît e mai puţin bun.**

VLADIMIR: Pentru mine e contrariul.

ESTRAGON: Adică?

VLADIMIR: Eu mă deprind cu gustul pe măsură ce mănînc.

ESTRAGON ***(dupăces-a gîndit îndelung):*** **Asta e contrariul?**

VLADIMIR: Chestie de temperament.

ESTRAGON: De caracter.

VLADIMIR: N-ai ce-i face.

ESTRAGON: Oricît te-ai zbate.

2*

VLADIMIR: Rămîi cum eşti.

ESTRAGON: Oricît te-ai suci.

VLADIMIR: Fondul nu se schimbă.

ESTRAGON: Nimic de făcut, *(îi întinde lui Vladimir res-*
***tul morcovului.)* Vrei să-l termini tu?**

Un ţipăt cumplit răsună în imediata apropiere. Estragon scapă morcovul. Şi el, şi Vladimir încremenesc,,
apoi se precipită spre culise. Estragon se opreşte la jumă-
tatea drumului, se întoarce de unde a plecat, ridică mor-
covul, îl vira în buzunar, dă fuga spre Vladimir care îl
aşteaptă, se opreşte din nou, se întoarce, îşi ia gheata,,
apoi dă fuga la Vladimir. înlănţuiţi, cu capetele vîrîte
în umeri, întorcînd spatele primejdiei, amindoi aşteaptă,.
Intră Pozzo şi Lucky. Primul ii mină pe al doilea cu ajutorul unei funii trecute pe după gît, în aşa fel încît
apare întîi Lucky urmat de funia destul de lungă ca el
să poată ajunge în mijlocul platoului înainte ca Pozzo
să iasă din culise. Lucky poartă o valiză grea, un scaun
pliant, un coş cu provizii şi un pardesiu pe braţ. Pozzo
are un bici în mină.

POZZO ***(în culise):*** **Mai repede!** ***(Pocnet de bici. Pozzo apare,. Ei traversează scena. Lucky trece prin faţa lui Vladimir şi Estragon şi iese. Pozzo, văzîndu-i pe Estragon şi pe Vladimir, se opreşte. Funia se întinde. Pozzo trage cu: putere de ea.)*** **înapoi!**

Zgomot de cădere. A căzut Lucky, cu toată povara lui. Vladimir şi Estragon îl privesc simţind tot-odată şi dorinţa de-a da fuga să-l ajute şi teama de-a se amesteca unde nu le fierbe oala. Vladimir face un pas spre Lucky, Estragon îl opreşte apucîndu-l de mînecă.,

VLADIMIR: Dă-mi drumu'!

ESTRAGON: Stai liniştit!

POZZO: Atenţie! E rău! ***(Estragon şi Vladimir îl privesc.)?***

Cu străinii.

ESTRAGON ***(încet):*** **El e?**
VLADIMIR: Cine?
ESTRAGON: Ei!...

VLADIMIR: Godot?

POZZO: Mă numesc Pozzo.

VLADIMIR: Ba nu.

ESTRAGON *(către Pozzo):* Nu sînteţi domnul Godot, dom-
nule?

POZZO *(cu voce cumplită):* Eu sînt Pozzo! *(Tăcere.)* Nu-
mele ăsta nu vă spune nimic? *(Tăcere.)* Vă întreb dacă numele ăsta nu vă spune nimic?

Vladimir şi Estragon se întreabă din ochi.

ESTRAGON *(făcindu-se că ar căuta):* Bozzo... Bozzo...
VLADIMIR *(la fel):* Pozzo...
POZZO: Pozzo!

ESTRAGON: A, Pozzo... Da, da... Pozzo...
VLADIMIR: Pozzo sau Bozzo?
ESTRAGON: Pozzo... Nu, nu văd.

VLADIMIR *(conciliant):* Eu am cunoscut o familie Gozzo...
Mama broda la gherghef.

Pozzo înaintează ameninţător.

ESTRAGON *(repede):* Nu sîntem de pe-aici, domnule.

POZZO *(oprindu-se):* Şi totuşi, sînteţi fiinţe umane. *(îşi*
pune ochelarii.)* Din aceeaşi specie cu mine. *(Izbuc-
***neşte într-un hohot de rîs enorm.)* Din aceeaşi specie cu**
Pozzo! De origine divină!

VLADIMIR: Adică?

POZZO *(tăios):* Cine e Godot?

ESTRAGON: Godot?

POZZO: M-aţi luat drept Godot.

VLADIMIR: A, nu, domnule, nici o clipă, domnule.

POZZO: Cine e?

VLADIMIR: Ei, bine, eun... e o cunoştinţă.

ESTRAGON: Da' de unde, abia dacă-l cunoaştem.

VLADIMIR: Fireşte... Nu-l cunoaştem prea bine... dar totuşi...

ESTRAGON: Eu, unu, nici nu l-aş recunoaşte măcar.

POZZO: M-aţi luat drept el.

ESTRAGON: Adică... întunericul... oboseala... slăbiciu-nea... aşteptarea... mărturisesc... am crezut... o clipă...

VLADIMIR: Nu-l ascultaţi, domnule, nu-l ascultaţi!
POZZO: Aşteptarea? Va să zică îl aşteptaţi?
VLADIMIR: Adică...
POZZO: Aici? Pe moşia mea?
VLADIMIR: N-aveam nici un gînd rău.
ESTRAGON: O făceam cu intenţii bune.
POZZO: Drumul e al tuturor.
VLADIMIR: Aşa socoteam şi noi.
POZZO: E o ruşine, dar aşa e.
ESTRAGON: N-ai ce să-i faci.

POZZO ***(cu un gest larg):*** **Să nu mai vorbim despre asta.**
(Trage de funie.) **Scoală-te!** ***(Scurtă pauză.)*** **De cîte**
ori cade, adoarme. ***(Trage de funie.)*** **Scoală, scîrnăvie !**
(Zgomotul lui Lucky care se ridică şi-şi adună lucrurile.
Pozzo trage de funie.) **înapoi!** ***(Lucky intră de-a-ndă-***
ratelea.) **Stai!** ***(Lucky se opreşte.)*** **întoarce-te!** ***(Lucky***
se întoarce. Către Vladimir şi Estragon, amabil.) **Dragii**
mei, mă bucur din toată inima că v-am întîlnit. ***(In faţa expresiei lor neîncrezătoare.)*** **Da, da, mă bucur**
sincer. ***(Trage de funie.)*** **Mai încoace!** ***(Lucky înain-***
tează.) **Stai!** ***(Lucky se opreşte. Către Vladimir şi Es-***
tragon.) **Vedeţi, drumul e lung cînd călătoreşti singur**
timp de... ***(se uită la ceas)*** **...timp de** ***(calculează)***
...şase ore, da, chiar atîta, şase ore la rînd, fără să-ntîl-
neşti ţipenie de om. ***(Către Lucky.)*** **Haina!** ***(Lucky***
pune va,liza jos, înaintează, dă pardesiul, se trage îna-
poi, reia valiza.) **Ţine!** ***(Pozzo îi întinde biciul, Lucky***
se apropie şi, nemaiavînd mîini libere, se pleacă şi ia
biciul în dinţi, apoi se dă înapoi. Pozzo începe să-şi

punã pardesiul, se opreşte.) **Haina!** ***(Lucky lasă totul jos, se apropie, îl ajută pe Pozzo să se îmbrace, se dă înapoi, reia totul.)*** **E răcoare aici.** ***(Termină de încheiat pardesiul, se apleacă, se inspectează, se ridică.)*** **Biciul!** ***(Lucky înaintează, se apleacă. Pozzo îi smulge biciul din gură, Lucky se trage înapoi.)*** **Vedeţi, dragii mei, nu pot să mă lipsesc mult timp de societatea semenilor mei.** ***(îi priveşte pe cei doi semeni.)*** **Chiar cînd ei nu-mi seamănă decît într-o mică măsură.** ***(Către***

Lucky.) **Scaun!** ***(Lucky lasă valiza şi coşul, înaintează, mută scaunul, se dă înapoi, reia valiza şi coşul.***
Pozzo priveşte scaunul.) **Mai încoace!** ***(Lucky lasă jos***
valiza şi coşul, înaintează, mută scaunul, se dă înapoi,
reia valiza şi coşul. Pozzo se aşază, propteşte vîrful
biciului în pieptul lui Lucky şi împinge.) **înapoi!**
(Luckyse dă înapoi.) **Stai!** ***(Lucky se opreşte. Către***
Vladimir şi Estragon.) **De asta, dacă n-aveţi nimic împotrivă, am să rămîn o clipă lîngă voi, înainte de-a**
mă aventura mai departe. ***(Către Lucky.)*** **Coşul!**
(Lucky înaintează, dă coşul, se dă înapoi.) **Aerul face**
foame. ***(Deschide coşul, scoate o bucată de pui, o bucată de pîine şi o sticlă de vin. Către Lucky.)***
Coşul!
(Lucky înaintează, ia coşul; se dă înapoi, rămîne ne-
mişcat.) **Mai încolo!** ***(Lucky se dă înapoi.)*** **Acolo!**
Pute... ***(Bea o duşcă direct din sticlă.)*** **în sănătatea**
noastră.

Lasă sticla şi începe să mănînce.

Tăcere. Estragon şi Vladimir prind curaj, încetul cu încetul, se învîrtesc în jurul lui Lucky, îl cercetează pe toate părţile. Pozzo muşcă din pui cu lăcomie, aruncă oasele după ce le-a supt. Lucky se îndoaie încet, pînă ce valiza atinge pămîntul, se îndreaptă brusc, reîncepe să se îndoaie. Ritmul unuia care doarme de-a-npicioarele.

ESTRAGON: Ce are?
VLADIMIR: Pare obosit.
ESTRAGON: De ce nu-şi lasă bagajele jos?
VLADIMIR: Ştiu eu? ***(Se apropie amîndoi şi mai mult de***

Lucky.) **Atenţie!**
ESTRAGON: Dacă i-am vorbi?
VLADIMIR: Ia uită-te-aicil
ESTRAGON: Ce e?
VLADIMIR ***(nelinişti):*** **Gîtul.**
ESTRAGON ***(privind gîtul):*** **Nu văd nimic.**
VLADIMIR: Treci aici.

Estragon trece pe locul lui Vladimir.
(23)

ESTRAGON: într-adevăr.
VLADIMIR: Carne vie.
ESTRAGON: Funia.
VLADIMIR: Tot frecînd...
ESTRAGON: Ce vrei...
VLADIMIR: Nodul...
ESTRAGON: E fatal.

îşi reîncep examinarea, oprindu-se la faţă.

VLADIMIR: Nu-i rău.

'ESTRAGON *(ridicînd din umeri, strîmbîndu-se):* Găseşti?

VLADIMIR: Cam feminizat.

ESTRAGON: Ii curg balele.

VLADIMIR: N-are încotro.

ESTRAGON: Face spume.

VLADIMIR: Poate e un idiot.

ESTRAGON: Un cretin.

VLADIMIR *(Intinzlnd capul):* Parcă are guşă.

ESTRAGON *('acelaşi joc):* Nu-i sigur.

VLADIMIR: Gîfîie.

ESTRAGON: E normal.

VLADIMIR: Şi ochii!

ESTRAGON: Ce-i cu ei?

VLADIMIR: îi ies.

ESTRAGON: După mine, e gata să crape.

VLADIMIR: Nu-i sigur. *(Scurtă pauză.)* întreabă-l ceva.

ESTRAGON: Crezi?

VLADIMIR: Ce riscăm?

ESTRAGON *(uimit):* Domnule...

VLADIMIR: Mai tare.

ESTRAGON *(mai tare):* Domnule...

POZZO: Lăsaţi-l dracului! *(Ei se întorc spre Pozzo, care, sfîrşind de mîncat, îşi şterge gura cu dosul mînecii.)* Nu vedeţi că vrea să se odihnească? *(Îşi scoate pipa şi începe s-o îndese cu tutun. Estragon observă oasele de pui pe jos, le priveşte fix, cu lăcomie. Pozzo scapără un chibrit şi începe să-şi aprindă pipa.)* Coşul! *(Cum Lucky nu se mişcă, Pozzo aruncă chibritul şi trage de funie

cu furie.) Coşul! *(Lucky e cît p-aci să cadă, îşi revine, înaintează, pune sticla în coş, se întoarce la loc, îşi reia poziţia. Estragon priveşte ţintă oasele. Pozzo scapără un al doilea chibrit şi-şi aprinde pipa.)* Ce vreţi, nu-i de meserie. *(Trage un fum, întinde picioarele.)* Ah, acum e mai bine.**

ESTRAGON *(timid):* Domnule...

POZZO: Ce-i, flăcăule?

**ESTRAGON: Hm... nu mîncaţi... n-aveţi nevoie... de oase...
domnule?**

VLADIMIR *(indignat):* Nu puteai să mai aştepţi?

**POZZO: Ba nu, ba nu, e normal. Dacă am nevoie de oase?
(Le mişcă cu vîrful biciului.) Nu, personal nu mai am
nevoie de ele. *(Estragon face un pas spre oase.)* Dar...
(Estragon se opreşte.) Dar, în principiu, oasele-i revin
hamalului. Lui trebuie deci să i le cereţi. *(Estragon se
întoarce spre Lucky, şovăie.)* Cere-i, cere-i, n-avea tea-
mă, o să-ţi spună el.**

Estragon merge spre Lucky şi se opreşte în faţa lui.
ESTRAGON: Domnule... pardon, domnule...

Lucky nu se clinteşte. Pozzo pocneşte din bici, Lucky saltă capul.

**POZZO: Ţi se vorbeşte, porcule! Răspunde! *(Către Estra-
gon.)* Hail**

**ESTRAGON: Pardon, domnule, oasele astea... le vrei dum-
neata?**

Lucky îl priveşte lung pe Estragon.

POZZO *(încîntat):* Domnule! *(Lucky îşi pleacă fruntea.)*
Răspunde! Le vrei sau nu le vrei? *(Lucky tace. Către*
Estragon.)* Sînt ale dumitale. *(Estragon se repede la
***oase, le adună şi începe să\le roadă.)* Totuşi, mi se pare**
ciudat. E pentru prima oară cînd refuză un os. *(îl priveşte pe Lucky cu nelinişte.)* Sper că n-are de gînd
să-mi tragă clapa îmbolnăvindu-se.

Trage din pipă.

(25)

VLADIMIR *(izbucnind):* E o ruşine!

Tăcere, Estragon, stupefiat, se opreşte din ron-
ţăit, îi priveşte, rînd pe rînd, pe Vladimir şi pe Pozzo.
Pozzo e foarte calm. Vladimir e din ce în ce mai jenat.

POZZO *(către Vladimir):* Faci aluzie la ceva anume?

VLADIMIR *(hotărît şi bolborosind):* Să trateze un om...
***(Gest spre Lucky.) ...în* felul ăsta... găsesc că... o fi-**
inţă umană... nu... e o ruşine.

ESTRAGON *(nevrînd nici el să se lase mai prejos):* Un scan-
dal!

Reîncepe să roadă.

POZZO: Sînteţi severi. ***(Către Vladimir.)*** **cîţi ani ai, dacă nu sînt indiscret?** ***(Tăcere.)*** **Şaizeci? Şaptezeci?** ***(Către Estragon.)*** **Cîţi ani poate să aibă?**
ESTRAGON: întrebaţi-l pe el.

POZZO: Sînt indiscret. ***(îşi goleşte pipa lovind-o de bici, se ridică.)*** **Vă las. Mulţumesc că mi-aţi ţinut de urît.** ***(Se gîndeşte.)*** **Dacă mai fumez o pipă cu voi? Ce ziceţi?**
(Ei nu zic nimic.) **Eu nu sînt decît un fumător mărunt, un fumător mic de tot, şi n-am obiceiul să fumez două pipe una după alta, fiindcă** ***(îşi duce mîna la inimă)*** **face să-mi bată inima.** ***(Scurtă pauză.)*** **Din cauza nicotinei, o absorbi, în ciuda precauţiilor.** ***(Oftează.)***
Ce să-i faci? ***(Tăcere.)*** **Dar poate că voi nu sînteţi fumători. Da? Nu? în sfîrşit, nu-i prea important.** ***(Tăcere.)*** **Dar cum să mă aşez acum, firesc, după ce m-am ridicat în picioare? Fără să par — cum să spun — că mă plec?** ***(Către Vladimir.)*** **Ce zici?** ***(Tăcere.)*** **N-ai zis nimic?** ***(Tăcere.)*** **N-are importanţă. Să vedem...**

Se gîndeşte.

ESTRAGON: Ah! Parcă e mai bine.
Aruncă oasele.

VLADIMIR: Să plecăm.

ESTRAGON: De pe-acum?

POZZO: O clipă! ***(Trage de funie.)*** **Scaunul!** ***(îl arată cu***

biciul, Lucky îl mută din loc.) **Mai aşa! Aici!** ***(Se aşa-***
ză. Lucky se dă înapoi, reia valiza şi coşul.) **Iată-mă.**
din nou, instalat.

începe să-şi umple pipa.
VLADIMIR: Să plecăm. ,

POZZO: Sper că nu plecaţi din cauza mea. Mai staţi un pic,

n-o să vă pară rău.
ESTRAGON ***(simţind că e rost de pomană):*** **Avem timp.**

POZZO ***(care şi-a aprins pipa):*** **A doua e totdeauna mai pu-**
ţin bună. ***(Scoate pipa din gură şi o priveşte.)*** **Decît**
prima, vreau să zic. ***(îşi pune iar pipa în gură.)*** **Dar**
e bună, totuşi.

VLADIMIR: Mă duc.

POZZO: Nu mai poate să-mi sufere prezenţa. Probabil că nu sînt prea uman, dar e ăsta un motiv? *(Către Vladimir.)* Gîndeşte-te, înainte de a face o imprudenţă. Să zicem că pleci acum, cînd e încă lumină, căci, oricît, mai e încă lumină. *(Toţi trei privesc cerul.)* Bun. Ce se întîmplă în cazul ăsta cu... *(îşi scoate pipa din gură, o priveşte.)* ...m-am stins... *(îşi aprinde iar pipa.)* ...în cazul ăsta... în cazul ăsta... ce se întîmplă cu întîlnirea voastră cu... Godet... Godot... Godin... *(Tăcere.)* în fine, înţelegeţi cu cine vreau să spun, de care depinde viitorul vostru *(Tăcere.)...în* fine, viitorul vostru imediat.

ESTRAGON: Are dreptate.

VLADIMIR: De unde ştiţi?

POZZO: Iată-l că-mi vorbeşte iar! Pînă la urmă, o să ne simpatizăm.

ESTRAGON: De ce nu-şi lasă el bagajele jos?

POZZO: Şi eu aş fi fericit să-l întîlnesc. Cu cît întîlnesc mai
mulţi oameni, cu atît sînt mai fericit. De la cea mai
neînsemnată creatură înveţi cîteceva, te îmbogăţeşti,
îţi guşti mai bine fericirea. Chiar voi *(îipriveşte atent*
unul după altul, ca să se ştie că e vorba de amîndoi),
chiar voi, cine ştie, poate că mi-aţi adus ceva.

ESTRAGON: De ce nu-şi lasă el bagajele jos?

POZZO: Dar m-ar mira...

(27)

VLADIMIR: Vi se pune o întrebare.

POZZO *(înclntat):* O întrebare? Cine? Care? *(Tăcere.)*

Adineauri îmi spuneai domnule, tremurînd. Acum

îmi pui întrebări. O să se termine rău.
VLADIMIR *(către Estragon):* Cred că te-ascultă.
ESTRAGON *(care a început iar să-i dea tîrcoale lui Lucky):*

Ce?

VLADIMIR: Acum poţi să-l întrebi. E treaz.
ESTRAGON: Ce să-l întreb?
VLADIMIR: De ce nu-şi lasă bagajele jos.
ESTRAGON: Mă întreb şi eu.
VLADIMIR: Dar întreabă-l pe el, hai.
POZZO ***(care a urmărit discuţia cu o atenţie îngrijorată, de***

teamă să nu piardă întrebarea): **Mă întrebi de ce nu-şi**

lasă bagajele jos, după cum spui.
VLADIMIR: Chiar aşa.

POZZO ***(către Estragon):*** **Sînteţi de acord, nu?**
ESTRAGON ***(continuînd să dea roată în jurul lui Lucky):***

Suflă ca o focă.
POZZO: Am să vă răspund! ***(Către Estragon.)*** **Dar stai la**

un loc, te rog. îmi calci pe nervi.
VLADIMIR: Vino încoace.
ESTRAGON: Ce?
VLADIMIR: O să vorbească.

Nemişcaţi, unul lîngă altul, aşteaptă.

POZZO: Perfect. E toată lumea aici? Mă priveşte toată lu-
mea? ***(Priveşte spre Lucky, trage de funie, Lucky saltă***
capul.) **Uită-te la mine, porcule!** ***(Lucky îl priveşte.)***
Perfect. ***(îşi pune pipa în buzunar, scoate un mic vapo-***
rizator şi îşi vaporizează gîtlejul, repune vaporizatorul
în buzunar, horcăie ca să-şi cureţe beregata, scuipă,
scoate iar vaporizatorul, îşi vaporizează gîtlejul, repune
vaporizatorul în buzunar.) **Gata. Mă ascultă toată lumea?** ***(Se uită la Lucky, trage de funie.)*** **Mai încoace!**
(Lucky înaintează.) **Acolo!** ***[(Lucky se opreşte.)***
E toată lumea gata? ***(îi priveşte pe toţi trei, ultimul pe***

Lucky, trage de funie.) **Atunci ce?** ***(Lucky saltă***

capul.) **Nu-mi place să vorbesc în gol. Bun. Să vedem.**

Se gîndeşte.

ESTRAGON: Eu plec.

POZZO: De fapt, ce m-aţi întrebat?

VLADIMIR: De ce el...

POZZO *(furios):* Nu mă întrerupe! *(Scurtă pauză. Mai calm.)* Dacă vorbim toţi odată, n-o mai scoatem la capăt. *(Scurtă pauză.)* Ce spuneam? *(Scurtă pauză. Mai tare.)* Ce spuneam?

Vladimir mimează un om care duce o povară grea. Pozzo îl priveşte fără să înţeleagă.

ESTRAGON *(cu tărie):* Bagajele! *(Arată cu degetul spre Lucky.)* De ce? Mereu să ţină. *(Mimează un om încovoiat de povară, gîfîind.)* Niciodată să lase. *(Desface palmele, se ridică uşurat.)* De ce?

POZZO: înţeleg. Trebuia să-mi spuneţi mai demult. De ce nu se face comod. Să încercăm să vedem clar. Nu are drept»!? Are. înseamnă deci că nu vrea? Iată ceva bine gîndit. Şi de ce nu vrea? *(Scurtă pauză.)* Domnilor, am să vă spun.

VLADIMIR: Atenţie!

POZZO: Ca să mă impresioneze, ca să-l păstrez.

ESTRAGON:Cum?

POZZO: Poate că m-am exprimat prost. Caută să-mi facă milă ca. să renunţ să mă despart de el. Nu, nu-i tocmai asta..,

VLADIMIR: Vreţi să vă scăpaţi de el?

POZZO: Vrea să mă ducă, dar n-o să-i meargă.

VLADIMIR: Vreţi să vă scăpaţi de el?

POZZO: îşi închipuie că, dacă-l văd hamal bun, am să;
fiu ispitit să-l folosesc şi pe viitor în funcţia asta.

ESTRAGON: Nu-l mai vreţi?

POZZO: în realitate, duce bagajele ca un porc. Nu-i de me-
serie.

VLADIMIR: Vreţi să vă scăpaţi de el?

POZZO: îşi închipuie că dacă-l văd neobosit am să-mi re-
gret hotărîrea. Ăsta e calculul lui nenorocit. Ca şi

cum ar fi lipsă de oameni de povară! ***(Toţi trei îl pri-***
vesc pe Lucky.) **Atlas, fiul lui Jupiter!** ***(Tăcere.)*** **Gata.**
Cred că v-am răspuns la întrebare. Mai aveţi altele?

Jocul cu vaporizatorul.

VLADIMIR: Vreţi să vă scăpaţi de el?

POZZO: Ţine seama că s-ar fi putut să fiu eu în locul lui şi el într-al meu. Dacă soarta n-ar fi fost împotrivă. Fiecăruia ce i se cuvine.

VLADIMIR: Vreţi să vă scăpaţi de el?

POZZO: Ce zici?

VLADIMIR: Vreţi să vă scăpaţi de el?

POZZO: Aşa e. Dar în loc să-l alung, după cum aş fi putut, vreau să zic că în loc să-l dau pur şi simplu afară pe poartă, cu cîteva picioare în cur, îl duc, într-atît de mare mi-e bunătatea, la tîrgul Mîntuitorului, unde sper să scot ceva pe el. La drept vorbind, nu e posibil să alungi asemenea fiinţe. Ca să faci bine, ar trebui să-l omori.

Lucky plinge.

ESTRAGON: Plînge.

POZZO: Dulăii bătrîni au mai multă demnitate, *(îi întinde* . *lui Estragon o batistă.)* Consolează-l, dacă ţi-e milă. *(Estragon şovăie.)* Ia-o. *(Estragon ia batista.)* Şterge-i ochii. Aşa, o să se simtă mai puţin părăsit.

Estragon şovăie încă.
VLADIMIR: Dă-mi-o, îi şterg eu ochii.

Estragon nu vrea să-i dea batista. Gesturi de copil.

POZZO: Grăbiţi-vă! Curînd n-o să mai plîngă. ***(Estragon se apropie de Lucky şi se pregăteşte să-i şteargă ochii. Lucky ii arde o lovitură de picior în tibias. Estragon scapă batista, se aruncă înapoi, face turul platoului şchiopătind şi urlînd de durere.)*** **Batista!**

Lucky lasă valiza şi coşul, ridică batista, înaintează, o dă lui Pozzo, se dă înapoi, reia valiza şi coşul.

(30)

ESTRAGON: Ticălosule! Bestie! ***(Îşi ridică pantalonul.)***[1]
M-a schilodit!

POZZO: Ţi-am spus că nu-i plac străinii.

VLADIMIR ***(către Estragon):*** **Arată.** ***(Estragon îi arata piciorul. Către Pozzo, mînios.)*** **îi curge sînge!**

POZZO: E semn bun.

ESTRAGON ***(ţinînd în aer piciorul rănit):*** **N-am să mai pot umbla!**

VLADIMIR ***(tandru):*** **Am să te duc eu.** ***(Scurtă pauză.}***
La nevoie.

**POZZO: Uite-l că nu mai plînge. *(Către Estragon.)* L-ai
înlocuit, oarecum. *(Visător.)* Lacrimile lumii sînt imuabile. Pentru fiecare om care începe să plîngă,
un altul, undeva, se opreşte din plîns. La fel e şi cu
rîsul. *(Rîde.)* Deci să nu ne vorbim de rău epoca. Ea nu e de loc mai nenorocită decît cele dinaintea ei.
(Tăcere.) Şi nici de bine să n-o vorbim. *(Tăcere.)* Să nu mai vorbim de loc. *(Tăcere.)* E adevărat că populaţia a sporit.**

VLADIMIR: încearcă să umbli.

***Estragon porneşte şchiopătind, se opreşte în faţa lui Lucky şi îl scuipă, apoi se duce să se aşeze acolo-
unde se afla la ridicarea cortinei.***

**POZZO: Ştiţi cine m-a învăţat toate lucrurile astea frumoase?'
(Scurtă pauză. Aţintindu-şi degetul spre Lucky.) El!**

VLADIMIR *(privind cerul):* Nu mai vine noaptea odată?'

**POZZO: Fără el, niciodată n-aş fi gîndit, niciodată n-aş fi
simţit decît lucruri josnice, legate de meseria mea de-
— n-are importanţă. Mă ştiam incapabil pentru fru-
museţe, pentru graţie, pentru marile adevăruri. Şi-a-
tunci, mi-am luat un knuk.**

VLADIMIR ***(încetînd, fără voia lui, să mai cerceteze cerul):***
Un knuk?

POZZO: Curînd au să se-mplinească 60 de ani de cînd du-
rează toate astea... ***(Socoteşte în gînd.)..A&,*** **curînd**
au să fie 60. ***(Ridicîndu-se mîndru.)*** **Nu se cunoaşte,**
nu-i aşa? ***(Vladimir îl priveşte pe Lucky.)*** **Pe lîngă el,.**
par tinerel, nu? ***(Scurtă pauză. Către Lucky.)*** **Pălăria**

(Lucky lasă coşul, îşi scoate pălăria. Părul alb şi abun-
dent îi cade în jurul feţei. Lucky îşi pune pălăria sub
braţ şi reia coşul.) **Acum priviţi.** ***(Pozzo îşi scoate pă-***
lăria[1]. E complet chel. îşi pune pălăria pe cap.) **Aţi văzut?**

VLADIMIR: Ce-i aia un knuk?

POZZO: Nu eşti de pe-aici. Dar eşti măcar din secolul nos-
tru? Pe vremuri, oamenii aveau bufoni. Acum au knuki. Cei care pot să-şi permită.

VLADIMIR: Şi acum îl alungaţi? O slugă atît de bătrînă

şi de credincioasă?
ESTRAGON: Scîrnăvie!

Pozzo e din ce în ce mai agitat.

VLADIMIR: După ce i-ai supt măduva, să-l arunci ca pe-
un... *(caută)* ca pe-o coajă de banană. Trebuie să recu-
noaşteţi că...

POZZO *(gemînd, apucîndu-se cu mîinile de cap):* Nu mai
pot... să suport... ce face... nu puteţi să ştiţi... e în-
spăimîntător... trebuie să plece... *(ridică braţele)*
...înnebunesc... *(Se prăbuşeşte cu capul în mîini.)* Nu
mai pot... nu mai pot...

Tăcere. Toţi îl privesc pe Pozzo, Lucky tresare.

VLADIMIR: Nu mai poate.

ESTRAGON: E groaznic.

VLADIMIR: înnebuneşte.

ESTRAGON: E dezgustător.

VLADIMIR *(către Lucky):* Cum îndrăzneşti? E ruşinos!

Un stăpîn atît de bun! Să-l faci să sufere în halul

ăsta! După atîţia ani. într-adevăr!
POZZO *(plîngînd în hohote):* Pe vremuri... era drăguţ cu

mine... mă ajuta... mă distra... mă făcea mai bun...

acum... mă ucide...

ESTRAGON *(către Vladimir):* Vrea să-l înlocuiască?
VLADIMIR: Cum?
ESTRAGON: N-am înţeles dacă vrea să-l înlocuiască sau

dacă nu mai vrea altul după el.

[1] ToaTe aceste personaje poartă pălării-melon.

(32)

VLADIMIR: Nu cred.

ESTRAGON: Cum?

VLADIMIR: Nu ştiu.

ESTRAGON: Trebuie să-l întrebăm.

POZZO *(calmat):* Domnilor, nu ştiu ce m-a apucat. Vă cer
iertare. Uitaţi totul. *(Din ce în ce mai stăpîn pe sine.)*
Nu prea ştiu ce-am spus, dar puteţi fi siguri că nici un
cuvînt nu era adevărat. *(Se îndreaptă, se bate în piept.)* Par eu omul pe care-l face cineva să sufere?
Nu, zău ! *(Se scotoceşte prin buzunare.)* Ce mi-am făcut
pipa?

VLADIMIR: Frumoasă seară.

ESTRAGON: De neuitat.

VLADIMIR: Şi încă nu s-a sfîrşit.

ESTRAGON: S-ar zice că nu.

VLADIMIR: Abia începe.

ESTRAGON: E teribil.

VLADIMIR: Te-ai crede la spectacol.

ESTRAGON: La circ.

VLADIMIR: La music-hall.

ESTRAGON: La circ.

POZZO: Dar ce mi-am făcut pipa?

ESTRAGON: Are haz! Şi-a pierdut ciubucul!

Rîde zgomotos.
VLADIMIR: Mă întorc.

Se îndreaptă spre culise.

ESTRAGON: în fundul culoarului, pe stînga.

VLADIMIR: Păstrează-mi locul.

Iese.

POZZO: Mi-am pierdut Abdulahul!

ESTRAGON *(strîmbîndu-se de rîs):* Să mori de rîs, nu alta!

POZZO *(ridicînd capul):* N-ai văzut cumva...
(Observă lipsa
***lui Vladimir, dezolat.)* Oh! A plecat!... Fără să-şi ia rămas bun ! Nu e elegant! Ar fi trebuit să-l ţii.**

ESTRAGON: S-a ţinut el, cît a putut.

POZZO: Oh! *(Scurtă pauză.)* Atunci e-n regulă!

ESTRAGON: Veniţi încoace.

POZZO: De ce?,
ESTRAGON: O să vedeţi.
POZZO: Vreţi să mă scol?
ESTRAGON: Veniţi, veniţi... repede...

Pozzo se ridică şi merge spre Estragon.

ESTRAGON: Priviţi.
POZZO:Ţ! Ţ!Ţ! Ţ!
ESTRAGON: 8-a terminat.

Vladimir revine posomorit, ii imbrînceşte pe Lucky,
răstoarnă scaunul cu o lovitură de picior, umblă de colo-
colo, agitat.

POZZO: Nu-i mulţumit?

ESTRAGON: Aţi pierdut o chestie formidabilă. Păcat.

Vladimir se opreşte, ridică scaunul, îşi reia um-bletul, mai calm.

POZZO: Se potoleşte. ***(Privire circulară.)*** **De altfel, totul se**
potoleşte, simt asta. Din slăvi coboară o linişte adîncă.
Ascultaţi. ***(Ridică mina.)*** **Pan doarme.**

VLADIMIR ***(oprinduse):*** **Nu mai vine noaptea odată?**

Toţi trei privesc cerul.

POZZO: Nu ţineţi să plecaţi pînă nu vine?

ESTRAGON: Vedeţi că... înţelegeţi...

POZZO: Sigur, e firesc, e cît se poate de firesc. Şi eu, în locul vostru, dacă aş avea întîlnire cu un Godin... Godet... Godot... în sfîrşit, înţelegeţi cu cine vreau să zic, aş aştepta să se facă întuneric beznă, înainte de-a renunţa. *(Priveşte scaunul.)* Mi-ar place să mă aşez iar, dar nu ştiu cum să fac.

ESTRAGON: Pot să vă ajut?

POZZO: Dacă mi-ai cere, poate.

ESTRAGON: Ce?

POZZO: Dacă mi-ai cere să mă aşez.

ESTRAGON: V-ar ajuta?

POZZO: Aşa mi se pare.

ESTRAGON: Hai, aşezaţi-vă, domnule, vă rog.

(34)

POZZO: Nu, nu, nu-i nevoie. *(Scurtă pauză. Încet.)* Insistă un pic.

ESTRAGON: Zău, nu mai staţi aşa, în picioare, o să răciţi.

POZZO: Crezi?

ESTRAGON: E absolut sigur.

**POZZO: Fără îndoială că ai dreptate. *(Se aşază.)* Mersi,
dragul meu. Iată-mă reinstalat. *(Se uită la ceas.)* Dar
e timpul să vă părăsesc, dacă ţin să nu întîrzii.**

VLADIMIR: Timpul s-a oprit pe loc.

**POZZO *(punîndu-şi ceasul la ureche):* Să nu crezi asta,
domnule. Să nu crezi asta. *(Îşipune ceasul în buzunar.)*
Tot ce vrei, numai asta nu.**

ESTRAGON *(către Pozzo):* Azi vede totul în negru.

POZZO: în afară de firmament. ***(Rîde, mulţumit de ce a spus.)*** **Răbdare, o să vină şi asta. Dar înţeleg, nu sînteţi de pe-aici, nu ştiţi încă ce înseamnă un amurg, la noi. Vreţi să vă spun eu?** ***(Tăcere, Estragon şi Vladimir au reînceput să-şi examineze unul gheata, celălalt pălăria. Pălăria lui Lucky cade, fără ca el să-şi dea seama.)*** **Doresc să vă satisfac.** ***(Joc cu vaporizatorul.)*** **Puţină atenţie, vă rog.** ***(Estragon şi Vladimir îşi continuă manejul, Lucky doarme pe jumătate, Pozzo pocneşte din bici, neizbutind să scoată decît un sunet foarte slab.)*** **Ce are biciul ăsta?** ***(Se ridică şi pocneşte mai cu putere, pînă la urmă cu succes. Lucky tresare. Gheata lui Estragon şi pălăria lui Vladimir le scapă din mîini. Pozzo aruncă biciul.)*** **Nu mai face doi bani biciul ăsta.** ***(Îşi priveşte auditoriul.)*** **Ce spuneam?**

VLADIMIR: Să plecăm.

ESTRAGON: Dar nu mai staţi aşa, în picioare, o să crăpaţi.

POZZO: Adevărat. ***(Se aşază. Către Estragon.)*** **Cum te cheamă?**

ESTRAGON ***(prompt):*** **Catulle.**

POZZO ***(care n-a ascultat):*** **A, da, noaptea.** ***(Saltă capul.)***
Dar fiţi un pic mai atenţi, altfel n-o să mai ajungem
niciodată la vreun rezultat. ***(Priveşte cerul.)***
Priviţi.
(Toţi privesc cerul, în afară de Lucky, care a reînceput
să moţăie. Pozzo, observînd, trage de funie.)
Priveşte
cerul, porcule! ***(Lucky dă capul pe spate.)*** **Bun. E de**

**ajuns. *(Ei coboară capetele.)* Ce-i oare atît de nefiresc?
în calitatea lui de cer? E pal şi luminos ca oricare cer
la ora aceasta a zilei. *(Scurtăpauză.)* La această lati-
tudine. *(Scurtăpauză.)* Cînd e,vremea frumoasă. *(Vocea
îi devine cîntătoare.)* Acum un ceas *(priveşte cerul,
ton prozaic)* aproximativ *(din nou ton liric),* după ce
ne-a turnat de la *(ezită, coboară tonul),* să zicem de la
zece dimineaţa *(ridică tonul),* fără răgaz, torente de
lumină roşie şi albă, a început să-şi piardă din stră-
lucire, să pălească *(gestul cu ambele mîini, care coboară
treptat)* cîte puţin, cîte puţin, pînă cînd *(pauză dra-
matică, gest larg, orizontal, cu ambele mîini care se des-
part)* pac! gata! nu se mai mişcă. *(Tăcere.)* Dar *(ri-
dică o mînă dojenitoare)* — dar, în dosul vălului aces-
tuia de blîndeţe şi de calm *(ridică ochii spre cer, cei-
lalţi îl imită, în afară de Lucky)* noaptea galopează
(vocea îi devine mai vibrantă) şi va veni să se năpus-
tească peste noi *(pocneşte din degete)* pfff! aşa *(inspi-
raţia îl părăseşte)* în clipa cînd ne aşteptam cel**

mai pu-
ţin. ***(Tăcere. Voce posomorîtă.)*** **Aşa se petrec lucrurile**
pe ticălosul ăsta de pămînt.

Lungă tăcere.

ESTRAGON: Din moment ce sîntem preveniţi.

VLADIMIR: Putem să avem răbdare.

ESTRAGON: Ştim la ce ne putem aştepta.

VLADIMIR: N-avem de ce să ne îngrijorăm.

ESTRAGON: N-avem decît să aşteptăm.

VLADIMIR: Sîntem obişnuiţi.

Îşi ridică pălăria, se uită în ea, o scutură, o pune pe cap.

POZZO: Cum m-aţi găsit? ***(Estragon şi Vladimir îl privesc***
fără să înţeleagă.) **Bun?Mediocru? Bunicel? Oarecare?**
Rău cu adevărat?

VLADIMIR ***(înţelegînd primul):*** **O, foarte bine, grozav de**
bine.

POZZO ***(către Estragon):*** **Şi dumneata, domnule?**

ESTRAGON ***(accent englezesc):*** **O, foarte bun, foarte, foar-**
te bun.

POZZO *(cu elan):* Mulţumesc, domnilor! *(Scurtă pauză.)*
Am atîta nevoie de încurajare. *(Cugetă.)* Am fost puţin mai slab spre sfîrşit. N-aţi observat?

VLADIMIR: O, poate, un pic de tot.

ESTRAGON: Am crezut că faceţi dinadins.

POZZO: Fiindcă memoria mi-e defectuoasă.

ESTRAGON: Deocamdată, nu se întîmplă nimic.

POZZO *(dezolat):* Te plictiseşti?

ESTRAGON: Cam.

POZZO *(către Vladimir):* Şi dumneata, domnule?

VLADIMIR: Nu ne omoară distracţia.

Tăcere. Pozzo e în pragul unei lupte lăuntrice.

POZZO: Domnilor, aţi fost... *(caută)...*cumsecade cu mine.

ESTRAGON: Da' de unde!

VLADIMIR: Ce idee!

POZZO: Ba da, ba da, aţi fost corecţi. Aşa că mă întreb...
Ce-aş putea să fac la rîndul meu pentru oamenii aceş-
tia de treabă care se plictisesc.

ESTRAGON: Un pol ar fi bine venit.

VLADIMIR: Nu sîntem cerşetori.

POZZO: Ce-aş putea face ca timpul să li se pară mai puţin lung, iată ce-mi spun. Le-am dat oase, le-am vorbit despre una şi despre alta, le-am explicat amurgul, se înţelege. Şi încă nu spun tot ce am de făcut. Dar e de-ajuns oare? Iată ce mă chinuie. E de-ajuns?

ESTRAGON: Măcar cinci franci.

VLADIMIR: Taci din gură.

ESTRAGON: Sînt pe cale.

POZZO: E oare de-ajuns? Fără îndoială. Dar sînt generos. Aşa mi-e felul. Astăzi. Cu-atît mai rău pentru mine. *(Trage de funie. Lucky ii priveşte.)* Căci am să sufăr, e sigur. *(Fără săseridice, se pleacă şi ia biciul.)* Ce prefe-raţi? Să joace, să cînte, să recite, să gîndească, să...

ESTRAGON: Cine?

POZZO: Cine! Parcă voi ştiţi să gîndiţi!

VLADIMIR: El gîndeşte?

POZZO: Perfect. Cu glas tare. Pe vremuri, gîndea chiar foarte drăguţ, puteam să-l ascult ore şi ore. Acum...

(Se cutremură.) **în sfîrşit, n-am ce face. Aşadar, vreţi să ne gîndească ceva?**

ESTRAGON: Mi-ar place mai mult să joace, ar fi mai vesel.

POZZO: Nu neapărat.

ESTRAGON: Nu-i aşa, Didi, că ar fi mai vesel?

VLADIMIR: Mi-ar place să-l aud gîndind.

ESTRAGON: N-ar putea mai întîi să joace şi pe urmă să gîndească? Dacă nu-i cer prea mult...

VLADIMIR ***(lui Pozzo):*** **Se poate?**

POZZO: Sigur, nimic mai uşor. E, de altfel, şi ordinea fi-reascâ.

Rîs scurt.

VLADIMIR: Atunci să joace.
Tăcere.

POZZO ***(lui Lucky):*** **Auzi?**

ESTRAGON: Nu refuză niciodată?

POZZO: Vă explic imediat. ***(Lui Lucky.)*** **Joacă, scîrbă!**

Lucky lasă valiza şi coşul, înaintează puţin spre rampă; se întoarce spre Pozzo. Estragonse scoală ca să privească mai bine. Lucky joacă puţin şi se opreşte.

ESTRAGON: Asta-i tot?
POZZO: încă!

Lucky repetă aceleaşi mişcări, se opreşte.

ESTRAGON: Uite drăcie! *(Imită mişcările lui Lucky.)* Aş putea să fac şi eu ca el. *(Imită mişcările lui Lucky, e cît pe-aci să cadă.)* Cu un pic de antrenament.

VLADIMIR: E obosit.

POZZO: Pe vremuri dansa farandola, dansa din buric, dansa frecată, dansa jiga, fandangoul şi hornpipe-ul. Ţopăia. Acum nu mai joacă decît ce-aţi văzut. Şi ştiţi cum numeşte el dansul ăsta?

ESTRAGON: Moartea lampagiului.

VLADIMIR: Cancerul bătrînilor.

POZZO: Dansul plasei. Se crede încurcat într-o plasă.

VLADIMIR *(cu tertipuri de estet):* E ceva...

Lucky se pregăteşte să se întoarcă spre povară.
POZZO *(ca la un cal):* Ptruuu!

Lucky încremeneşte.

ESTRAGON: Nu refuză niciodată?

POZZO: Am să vă explic eu. ***(Se caută prin buzunare.)*** **Aş-**
teptaţi. ***(Caută.)*** **Ce-am făcut para?** ***(Caută.)*** **Asta-i bună!** ***(Face un cap năucit.)*** **Mi-am pierdut pulveri-**
zatorul!

ESTRAGON ***(cu voce stinsă):*** **Plămînul meu stîng e foarte**
slab. ***(Tuşeşte uşor, cu glas tunător.)*** **Dar plămînul meu drept e în stare perfectă!**

POZZO ***(cu voce normală):*** **Nu-i nimic, am să mă lipsesc de**
el. Ce vă spuneam? ***(Se gîndeşte.)*** **Staţi!** ***(Se gîndeşte.)***
Nemaipomenit! ***(Ridică fruntea.)*** **Ajutaţi-mă!**

ESTRAGON: Caut.

VLADIMIR: Şi eu.

POZZO: Staţi!

Toţi trei îşi scot simultan pălăriile, îşi duc mina la frunte, se concentrează, crispaţi. Lungă tăcere.

ESTRAGON *(triumfător):* Aaaa !
VLADIMIR: A găsit.
POZZO *(nerăbdător):* Ei?
ESTRAGON: De ce nu-şi lasă el bagajele jos?
VLADIMIR: Nu, nu!
POZZO: Eşti sigur?
VLADIMIR: Păi asta ne-aţi mai spus.
POZZO: V-am mai spus?
ESTRAGON: Ne-a mai spus?
VLADIMIR: De altfel, le-a lăsat jos.
ESTRAGON *(priveşte spre Lucky):* E-adevărat. Ei şi?
VLADIMIR: Dacă a lăsat bagajele jos, e imposibil ca noi

să fi întrebat de ce nu le lasă.
POZZO: Bine gîndit!
ESTRAGON: Şi de ce le-a lăsat?
POZZO: Asta e.

(39) .

VLADIMIR: Ca să joace.
ESTRAGON:[1] B-adevărat.
POZZO *(ridicînd mîna):* Staţi! *(Scurtă pauză.)* Nici o

vorbă! *(Scurtă pauză.)* Gata! *(îşi pune pălăria pe*

***cap.)* Am găsit.**

Estragon şi Vladimir îşi pun şi ei pălăriile.

VLADIMIR: A găsit.
POZZO: Iată cum se petrec lucrurile.
ESTRAGON: Despre ce e vorba? ^
POZZO: Ai să vezi. Dar e greu de spus.
VLADIMIR: Nu spuneţi.

POZZO: O, n-avea teamă, am să reuşesc. Dar vreau să fiu
scurt, căci se face tîrziu. Şi vă întreb, cum să fiu scurt
şi totodată clar? Lăsaţi-mă să mă gîndesc.
ESTRAGON: Fiţi lung, ca să dureze mai puţin.
POZZO *(după ce s-a gîndit):* O să meargă. Vedeţi, una din

două...

ESTRAGON: Delirează.
POZZO: Sau îi cer ceva, fie să joace, fie să cînte, fie să gîn-

dească...

VLADIMIR: Bine, bine, am înţeles.

POZZO: Dar nu-i cer nimic. Bun. Nu mă-ntrerupeţi. Să
zicem că-i cer să joace, de pildă. Ce se întîmplă atunci?
ESTRAGON: El începe să fluiere.
POZZO *(supărat):* Nu vă mai spun nimic. Mă întrerupeţi

mereu.
VLADIMIR: Vă rog, continuaţi. Continuaţi, continuaţi,

e pasionant.

POZZO: Insistaţi un pic.
ESTRAGON *(Impreunînd mîinile):* Vă implor, domnule,

continuaţi-vă expunerea.
POZZO: Unde eram?
VLADIMIR: îi cereţi să joace.
ESTRAGON: Să cînte.

POZZO: Aşa e, îi cer să cînte. Şi ce se întîmplă atunci? Sau
cîntă, după cum i-am cerut, sau, în loc să cînte, după
cum i-am cerut, începe să joace, de pildă, sau să gîn-
dească, sau să...

(40

VLADIMIR: E clar, e clar, continuaţi.

ESTRAGON: Ajunge!

VLADIMIR: Totuşi astă-seară face tot ce-i cereţi.

POZZO: Ca să mă înduioşeze, ca să-l păstrez.

ESTRAGON: Astea-s gogoşi.

VLADIMIR: Nu e sigur.

ESTRAGON: O să ne spună acum că nu-i pic de adevăr în

_ce spune. .

VLADIMIR *(lui Pozzo):* Dumneavoastră nu protestaţi?.
POZZO: Sînt obosit.

ESTRAGON: Nu se întîmplă nimic, nu vine nimeni, nu

pleacă nimeni, e cumplit.
VLADIMIR *(lui Pozzo):* SpUneţi-i să gîndească.
POZZO: Dă-i pălăria.

VLADIMIR: Pălăria lui?

POZZO: Fără pălărie nu poate să gîndească.
VLADIMIR *(lui Estragon):* Dă-i pălăria.
ESTRAGON: Eu! După lovitura pe care mi-a tras-o! Nici

în ruptul capului!
VLADIMIR: Am să i-o dau eu.

Nu se mişcă.

ESTRAGON: Să şi-o ia singur.
POZZO: E mai bine să i se dea.
VLADIMIR: I-o dau eu.

Ridică pălăria şi i-o întinde lui Lucky de la distanţă. Lucky nu se clinteşte.

POZZO: Trebuie să i-o pui.
ESTRAGON *(lui Pozzo):* Spuneţi-i să şi-o ia.
POZZO: E mai bine să i-o pui.
VLADIMIR: Am să i-o pun.

Îi dă ocol lui Lucky, cu prudenţă, se apropie încetişor, pe la spate, îi pune pălăria pe cap şi se trage .repede înapoi. Lucky nu se clinteşte. Tăcere.

ESTRAGON: Ce mai aşteaptă?

(41)

POZZO: Daţi-vă la o parte. *(Estragon şi Vladimir se depăr-*
tează de Lucky, Pozzo trage de funie. Lucky îi priveşte.)
Gîndeşte porcule *(Pauză scurtă, Lucky începe să*
joace.)* Opreşte-te! *(Lucky se opreşte.)
Apropie-te!
(Lucky vine spre Pozzo.)* Acolo! *(Lucky ze opreşte.)
Gîndeşte!

Scurtă pauză.

LUCKY: Pe de altă parte, în ceea ce priveşte...
POZZO: Opreşte-te! *(Lucky tace.)* înapoi!
(Lucky se dă
înapoi.)* Acolo! *(Lucky se opreşte.)* Hăis! *(Lucky se
***întoarce spre public.)* Gîndeşte!**

LUCKY *(glas monoton):* Dată fiind existenţa aşa cum ţîş-
neşte din recentele lucrări publice ale lui Poingon şi Wattmann ale unui Dumnezeu, per-
sonal cua cua cua cua cu barbă albă cuacua în afara timpului întinderii care din înăl-
ţimea divinei sale apatii, a divinei sale atambii

a divinei sale afazii, ne iubeşte cu cîteva

excepţii, nu se ştie de ce dar asta va ^veni şi suferă după exemplul divinei Miranda eu
cei care sînt nu se" ştie de ce dar 'avem timp în zbucium în focuri ale căror focuri flăcările
măcar să dureze un pic şi cine se poate îndoi vor pune la sfîrşitfocul la grinzi adică vor duce'
infernul în văzduhul atît de albastru_uneori şi astăzi ş_ calm atît de calm de un calm care dacă
Atenţie este intermitent este totuşi binevenit dar să nu

susţinută anticipăm şi dat fiind pe de altă parte că în
din partea urma unor cercetări neterminate să nu antici-
îui Estra păm cercetări neterminate dar totuşi premiate
gon şi Vla- de Acacacacademia de Antropopopopometrie
dimir. din Berne en Bresse de Testu şi Conard a

D£S£u_r_a^ stabilit fără altă posibilitate de eroare decît
iare şi silă cea aferentă calculelor umane că în ciuda cer-
la Pozzo. cetărilor neterminate şi terminate ale lui Testu
şi Conard fiind stabilit bilit bilit ceea c
mează ce urmează ce urmează adică da
să nu anticipăm nu se ştie de ce în urm '"'

(42)

Primele murmure ale lui Estragon şi Vladimir Suferinţă
crescIn da la Pozzo. Estragon şi Vladimir se calmează, reîncep să asculte. Pozzo se agită ^din ce în ce şi geme tot mai tare.

rilor lui Poincon şi Wattmann pare tot atît de clar atît de clar încît Inoît în vederea muncilor grele ale lui Fartov şi Belcher neterminate neterminate nu se ştie de ce de Testu şi Conard neterminate neterminate reiese" că omul contrar părerii contrare că omul în Bresse de Testu şi Conard că omul în sfîrşit pe scurt că omul pe scurt în sfîrşit în ciuda progresuluXaJimentaţiei şi al eliminaţiei deşeurilor este pe cale să slă- . beascâ şi în acelaşi timp paralel nu se ştie de

ce în ciuda culturii fizice a practicării sportu-rilor* precum precum precum tenisul fotbalul cursele pe jos şi pe bicicletă nataţia călăria aviaţia conaţia tenisul comoţia patinajul şi pe gheaţă şi pe asfalt tenisul aviaţia sporturile sporturile de iarnă de vară de toamnă şi toamnă tenisul pe iarbă pe brad şi pe pămînt bătătorit aviaţia tenisul hockeyul pe pămînt pe mare şi în aer.penicilina_ş_L_succedaneele pe scurt reiau în acelaşi timp paralel de a micşora, nu se ştie de ce în ciuda tenisului reiau aviaţia golful atît cu nouă cît şi cu optsprezece găuri tenisul pe gheaţă pe scurt nu se ştie de ce în Seine et Oise Seine-et-Marne Marne et Oise adică în acelaşi timp paralel nu se ştie de ce a slăbit a se micşora reiau Oise Marne pe~"scurt "paguba pe cap de om de la moartea lui Yallaic£_fiind circa de

două degete suta de grame pe cap de om circa în medie aproximativ în cifre rotunde bine cîn-tărite dezbrăcat în Normandie nu se ştie de ce

pe scurt în sfîrşit puţin importă faptele vorbesc şi considerînd pe de altă parte ceea ce este şi mai grav că reiese ceea ce este încă şi mai grav că la lumina lumina experienţelor în curs ale lui Steinweg şi Petermann reiese ceea ce este şi mai grav mai grav la lumina experienţelor pă-răsite de Steinweg şi Petermann că la ţară la munte şi la malul mării şi al cursurilor de apă şi de foc aerul este acelaşi şi pământul adică

Exclamaţiile lui Vladimir şi Estragon. Pozzo se ridică dintr-un salt, trage de lunie.Toţi strigă, Lucky, tras de fu- nie, se cla- tină, urlă. Toţi se aruncă peLucky, care se zbate şi îşi urlă textul.

aerul şi pămîntul prin gerurile mari ale aerului şi pămîntul face pentru pietre prin marile geruri vai în a şaptea *eră a lor eterul pămîntul* marea geruri pentru pietre în marile străfunduri ale marilor geruri pe mare pe pămînt şi în aere reiau nu se ştie de ce în ciuda tenisului faptele vorbesc nu se ştie de ce reiau următorul pe scurt în fine vai următorul pentru pietrele cine poate să se îndoiască reiau dar să nu anticipăm reiau capul totodată paralel nu se ştie de ce în ciuda tenisului următorul barba flăcările plînsetele pietrele atît de albastre şi calme vai capul capulcapul capul înNormandie înciuda tenisului muncilor grele părăsite neterminate mai grav pietrele pe scurt reiau vai vai părăsite neterminate capul capul în Normandie în ciuda tenisului capul vai pietrele Conard Conard *(Toţise aruncă grămadă peste el.) (Lucky mai vociferează un timp.)* Tenis!..: Pietrele!... atît de calme!... Conard!... Neterminate!...
POZZO: Luaţi-i pălăria!

Vladimir smulge pălăria lui Lucky

şi cade 1 Mare tăcere. învingătorii gîfîie din greu.
ESTRAGON: Sînt răzbunat.

Vladimir priveşte îndelung pălăria lui Lucky, se uită în ea.

POZZO: Dă-o încoace*Smulge pălăria din mîinile lui Vladimir, o aruncă pe pămînt, sare pe* ea-Aşa nu o să mai gîndească]

VLADIMIR: Dar o să se poată orienta?

POZZO: Am să-l orientez *eu. (îi trage cîteva lovituri de picior*

***lui Lucky.)* Sus! Porcule**
ESTRAGON: Poate că e mort.
VLADIMIR: O să-l omorîţi.
POZZO: Drepţi! Lepădătură! *(Trage de funie. Lucky alu^*

***necă puţin. Către Estragon şi Vladimir.)* Ajutaţi-mă.**

(44)

VLADIMIR: Dar cum?
POZZO: Ridicaţi-l!

Estragon şi Vladimir îl pun pe Lucky pe picioare şi îl sprijină o clipă, apoi îi dau drumul. Lucky
cade iar.

ESTRAGON: Face dinadins.

POZZO: Trebuie sprijinit. *(Scurtă pauză.)* Hai, hai, ridi-
caţi-l!

ESTRAGON: M-am plictisit.
VLADIMIR: Hai, să mai încercăm o dată.
ESTRAGON: Drept cine ne ia?
VLADIMIR: Hai.

îl ridică, amîndoi pe Lucky, îl susţin.

POZZO: Să nu-l scăpaţi! *(Estragon şi Vladimir se clatină.)*

Nu vă mişcaţi! ***(Pozzo se duce să ia valiza şi coşul şi le aduce spre Lucky).*** **Ţineţi-l bine!** ***(Pune valiza în mîna lui Lucky, care îi dă imediat drumul.)*** **Nu-i daţi drumul! *(Reîncepe. încet,-încet, la atingerea valizei, Lucky îşi revine şi degetele i se strîng pînă la urmă pe mîner.)* Mai ţineţi-l! *(Acelaşi joc cu coşul.)* Gata. Puteţi să-i daţi drumul. *(Estragon şi Vladimir se depărtează de Lucky, care se poticneşte, se clatină,* [se *încovoaie, dar rămîne în picioare, cu valiza şi coşul în mînă.*** ***Pozzo se dă înapoi, pocneşte din bici.)*** **înainte! *(Lucky înaintează.)* înapoi! *(Lucky se dă înapoi.)* Stînga-mprejur! *(Lucky face întoarcerea.)* Gata. Poate să umble.** ***(întorcîndu-se spre Estragon şi Vladimir.)*** **Mulţumesc,, domnilor, şi daţi-mi voie să vă... *(Se scotoceşte prin buzunare...* să vă urez... *(Se scotoceşte.)* Asta-i bună!** ***(Faţa îi e răvăşită.)*** **Era un ceas cu capac, arăta şi secundele. Mi-l dăduse[1] bunicul(*Se scotoceşte.)* Te pomeneşti că a căzut. *(Caută pe jos, ca şi Vladimir şi Estragon. Pozzo întoarce cu piciorul resturile pălăriei lui Lucky.)* Asta-i bună!**

VLADIMIR: Să nu fie în buzunarul de la vestă.

POZZO: Aşteptaţi! *(Se frînge în două, îşi apropie capul de pîntece. Ascultă.)* N-aud nimic! *(Le face semn să se*

***apropie.)* Veniţi să vedeţi. *(Estragon şi Vladimir vin spre el, se apleacă pe pîntecul lui. Tăcere.)* Mi se pare**
\ că ar trebui să i se audă tic-tac-ul.
VLADIMIR: Linişte! ..... ~~

Toţi ascultă, aplecaţi.

ESTRAGON: Eu aud ceva.
POZZO: Unde?
VLADIMIR: E ini,ma.
POZZO *(drSamăglT):* Pe dracu !
VLADIMIR: Linişte!

Toţi ascultă.
ESTRAGON:

Se ridică toţi.

POZZO *iCare din voi pute în halul ăsta?*

^ ESTRAGON•(Lui îi pute gura^ mie picioarele
POZZO: Am să vă părăsesc
ESTRAGON: Şi ceasul cu capac?
POZZO: Probabil că l-am lăsat la castel.
ESTRAGON: Atunci adio.
POZZO: Adio.
VLADIMIR: Adio.
ESTRAGON: Adio.

Tăcere. Nu se mişcă nimeni.

VLADIMIR: Adio.
POZZO: Adio.
ESTRAGON: Adio.

Tăcere.

POZZO: Şi vă mulţumesc.
VLADIMIR: Noi vă mulţumim.
POZZO: N-aveţi pentru ce.
ESTRAGON: Ba da.
POZZO: Ba nu.
VLADIMIR: Ba da.
POZZO: Ba nu.

Tăcere.

(46)

POZZO: Dar nu reuşesc... ***(Şovăie.)...SĂ*** **plec.**
ESTRAGON: Aşa-i viaţa.

Pozzo se întoarce, se depărtează de Lucky, spre culise, dînd drumul funiei treptat-treptat.

VLADIMIR: Aţi pornit în sens invers.

[POZZO: Trebuie să-mi fac vînt. ***(Ajuns la capătul funiei,***

adică la culise, se opreşte, se întoarce, strigă.) **La O parte!**

(Estragon şi Vladimir se aranjează spre fundal, privesc

spre Pozzo.) **Înainte!**

Lucky nu se mişcă.

ESTRAGON: înainte!
VLADIMIR: înainte!

Pocnet de bici. Lucky se pune în mişcare.

POZZO: Mai repede! ***(Iese din culise, traversează scena în***
urma lui Lucky. Estragon şi Vladimir îşi scot pălăriile,
îşi fac semne cu mina. Lucky iese. Pozzo pocneşte din fu-
nie şi din bici.) **Mai repede! Mai repedeI** ***(în clipa cînd***
să dispară la rîndul său, Pozzo se opreşte, se întoarce. Funia
se întinde. Zgomotul lui Lucky care cade.)
Scaunul!
(Vladimir se duce de ia scaunul şi i-l dă lui Pozzo, care-l
aruncă spre Lucky.) **Adio!**
TRAGON şi VLADIMIR ***(făcînd semne cu mina):***
Adio!

Adio!

POZZO: Sus! Porcule! ***(Zgomotul lui Lucky care se ridică.}***
înainte! ***(Pozzo iese. Pocnete de bici.)*** **Adio! Mai re-**
pede! Porcule! Dieeee! Adio!

Tăcere.

LADIMIR: Aşa, a trecut timpul.
ESTRAGON: Ar fi trecut el şi altfel.

Da, dar mai puţin repede.

Pauză.

TRAGON: Ce facem acum?
LADIMIR: Habar n-am.
TRAGON: Să plecăm.

(47)

VLADIMIR: Nu se poate.
ESTRAGON: De ce?
VLADIMIR: îl aşteptăm pe Godot.
ESTRAGON: Adevărat.

Pauză.

VLADIMIR: S-au schimbat mult.

ESTRAGON: Cine?

VLADIMIR: Ăştia doi.

ESTRAGON: Aşa, aşa, să mai stăm niţeluş de vorbă.

VLADIMIR: Nu-i aşa că s-au schimbat mult?

ESTRAGON: Probabil. Numai noi nu izbutim să ne schim

băm.

VLADIMIR: Probabil? E sigur. I-ai văzut bine?
ESTRAGON: Dacă vrei. Dar eu nu-i cunosc.
VLADIMIR: Ba da, îi cunoşti.
ESTRAGON: Ba nu.
VLADIMIR: îţi spun eu că-i cunoaştem. Tu uiţi tot.

(Scurtă pauză.) **Doar dacă n-or fi aceiaşi.**
ESTRAGON: Ca dovadă, nici ei nu ne-au recunoscut.
VLADIMIR: Asta nu înseamnă nimic. Şi-apoi, pe noi m

ne recunoaşte niciodată nimeni.
ESTRAGON: Destul. Ceea ce... Au ! *(Vladimir nu se mişcă.*

Au!

VLADIMIR: Doar dacă n-or fi aceiaşi. •
ESTRAGON: Didi! Celălalt picior!

Se îndreaptă şehiopătlnd spre locul unde se afla la ridicarea cortinei.

VOCE ÎN CULISE: Domnule!

Estragon se opreşte. Amlndoi privesc în direcţii vocii.

ESTRAGON: începe din nou.
VLADIMIR: Vino încoace, băiete.

Intră un băiat sfios. Se opreşte.

BĂIATUL: Domnul Albert?
VLADIMIR: Eu sînt.
ESTRAGON: Ce doreşti?

VLADIMIR: Apropie-te!

Băiatul nu se mişcă.
ESTRAGON *(cu putere):* Apropie-te, n-auzi?

Băiatul se apropie sfios, se opreşte.

VLADIMIR: Ce e?
BĂIATUL: Domnul Godot...

Tace.

VLADIMIR: Fireşte. ***(Scurtă pauză.)*** **Apropie-te.** ***Băiatul nu se mişcă.***

ESTRAGON ***(cu putere):*** **Apropie-te, n-auzi?** ***(Băiatul se apropie cu teamă, se opreşte.)*** **De ce vii aşa de tîrziu?**
VLADIMIR: Ai să ne spui ceva din partea domnului Godot?
BĂIATUL: Da, domnule.
VLADIMIR: Dă-i drumu'!
ESTRAGON: De ce vii aşa de tîrziu?

Băiatul se uită clnd la unul, cind la altul, ne-ştiind cui să răspundă.

VLADIMIR ***(lui Estragon)*** **Lasă-l în pace.**

ESTRAGON ***(lui Vladimir):*** **Lasă-mă tu dracului în pace.**
(Apropiindu-se de băiat.) **Ştii cît e ceasul?**

BĂIATUL ***(dndu-se înapoi):*** **Nu-i vina mea, domnule.**

ESTRAGON: Te pomeneşti c-o fi a mea.

BĂIATUL: Mi-era frică, domnule.

ESTRAGON: Frică, de ce? De noi? ***(Scurtă pauză.)*** **Răs-punde !**

VLADIMIR: înţeleg. L-au speriat ceilalţi.

ESTRAGON: De cît timp eşti aici?

BĂIATUL: De adineauri, domnule.

VLADIMIR: Ţi-a fost frică de bici?

BĂIATUL: Da, domnule.

VLADIMIR: De strigăte?

BĂIATUL: Da, domnule.

VLADIMIR: De cei doi domni?

BĂIATUL: Da, domnule.

(49)

VLADIMIR: îi cunoşti?

BĂIATUL: Nu, domnule.

VLADIMIR: Eşti de pe-aici?

BĂIATUL: Da, domnule.

ESTRAGON: Toate astea sînt minciuni! ***(îl apucă pe băiat***

de mîini şi îl zgîlţîie.) **Spune adevărul!**
BĂIATUL ***(tremurînd):*** **Păi, am spus adevărul, domnule**
VLADIMIR: Lasă-l în pace odată! Ce ai? ***(Estragon lasă***

băiatul, se dă înapoi, îşi acoperă faţa cu palmele. Vladi-

mir şi băiatul ii privesc. Estragon îşi descoperă faţa,

descompus.) **Ce ai?**
ESTRAGON: Sînt nenorocit.
VLADIMIR: Nu zău! De cînd?
ESTRAGON: Uitasem.
VLADIMIR: Memoria ne joacă asemenea feste.

Estragon vrea să vorbească, dar renunţă şi se duce şchiopătînd,se aşază şi începe să se descalţe. Către băiat.

ESTRAGON: Ei?

BĂIATUL: Domnul Godot...

VLADIMIR ***(întrerupîndu-l):*** **Te-am mai văzut eu, nu-i**

aşa?

BĂIATUL: Nu ştiu, domnule.
VLADIMIR: Tu nu mă cunoşti?
BĂIATUL: Nu, domnule.
VLADIMIR: Tu nu mă cunoşti?
BĂIATUL: Nu, domnule.
VLADIMIR: N-ai venit şi ieri?
BĂIATUL: Nu, domnule.
VLADIMIR: E prima dată cînd vii?
BĂIATUL: Da, domnule.

Tăcere.

VLADIMIR: Aşa zici tu. ***(Scurtă pauză.)*** **Hai, continuă.**
BĂIATUL ***(pe nerăsuflate):*** **Domnul Godot mi-a spus să vă spun că n-o să vină astă-seară, dar că mîine vine sigur.**
VLADIMIR: Atît?
BĂIATUL: Da, domnule.

(50)

VLADIMIR: Lucrezi la domnul Godot?

BĂIATUL: Da, domnule.

VLADIMIR: Şi ce faci?

BĂIATUL: Sînt cu caprele, domnule.

VLADIMIR: E cumsecade cu tine?

BĂIATUL: Da, domnule.

VLADIMIR: Nu te bate?

BĂIATUL: Nu, domnule, pe mine nu.

VLADIMIR: Dar pe cine bate?

BĂIATUL: Pe frate-meu, domnule.

VLADIMIR: A! Ai un frate?

BĂIATUL: Da, domnule.

VLADIMIR: Şi ce face?

BĂIATUL: E cu oile, domnule.

VLADIMIR: Şi de ce nu te bate pe tine?

BĂIATUL: Nu ştiu, domnule.

VLADIMIR: I-oi fi drag.

BĂIATUL: Nu ştiu, domnule.

VLADIMIR: îţi dă să mănînci destul? ***(Băiatul ezită.)*** **îţi**

dă să mănînci bine?
BĂIATUL: Destul de bine, domnule.
VLADIMIR: Nu eşti nenorocit? *(Băiatul ezită.)* Auzi?
BĂIATUL: Da, domnule.
VLADIMIR: Şi?
BĂIATUL: Nu ştiu, domnule.
VLADIMIR: Nu ştii dacă eşti nenorocit sau nu?
BĂIATUL: Nu, domnule.

VLADIMIR: Ca şi mine. *(Scurtă pauză.)* Unde dormi?
BĂIATUL: în pod, domnule.
VLADIMIR: Cu frate-tău?
BĂIATUL: Da, domnule.
VLADIMIR: în fîn?
BĂIATUL: Da, domnule.

Pauză.

VLADIMIR: Bine, du-te.

BĂIATUL: Ce să-i spun domnului Godot?

VLADIMIR: Spune-i că... *(ezită)* spune-i că ne-ai văzut.

***(Scurtă pauză.)* Ne-ai văzut bine, nu-i aşa?**
BĂIATUL: Da, domnule.

Se dă înapoi, şovăie, se întoarce şi iese în goană.
Lumina începe să scadă brusc. într-o clipă se înnoptează.
Luna se înalţă pe cer, rămîne nemişcată, scăldînd scena
într-o lumină argintie.

VLADIMIR: în sfîrşit! *(Estragon se ridică şi merge spre Vla-*

dimir, cu amîndouă ghetele în mînă. Le pune lîngă

***rampă, se ridică şi priveşte luna.)* Ce faci?**
ESTRAGON: Fac ca şi tine, mă uit la gălbejita asta.
VLADIMIR: Voiam să te întreb ce faci cu ghetele?
ESTRAGON: Le las aici. *(Scurtă pauză.)* O să vină un

altul, tot aşa... tot aşa... ca mine, dar cu picior mai

mic, şi-au să-l facă fericit.
VLADIMIR: Dar nu poţi să umbli desculţ.
ESTRAGON: Şi Isus a umblat desculţ.
VLADIMIR: Isus! Ce-ţi veni cu Isus? Doar n-oi fi avînd

de gînd să te compari cu el!
ESTRAGON: De cînd mă ştiu mă compar cu el.
VLADIMIR: Dar acolo era cald! Era plăcut!
ESTRAGON: Da. Şi se răstignea la iuţeală.
VLADIMIR: Nu mai avem ce căuta aici.
ESTRAGON: Nici în altă parte.
VLADIMIR: Zău, Gogo, nu fi şi tu aşa. Mîine totul o să fie

bine.

ESTRAGON: Cum adică?
VLADIMIR: N-ai auzit ce-a spus băiatul?
ESTRAGON: Nu.
VLADIMIR: A spus că Godot o să vină sigur mîine. ***(Scurtă***

pauză.) **Asta nu-ţi spune nimic?**
ESTRAGON: Atunci n-avem decît să aşteptăm aici.
VLADIMIR: Eşti nebun! Trebuie să ne adăpostim undeva.

(îl ia_ pe Estragon de braţ.) **Hai!**

Îl trage. Estragon cedează la început, apoi se împotriveşte. Se opresc amîndoi.

(52)

ESTRAGON ***(privind copacul):*** **Păcat că n-avem un capăt**

de funie.
VLADIMIR: Hai! Se lasă frig.

îl trage. Acelaşi joc.

ESTRAGON: Adu-mi aminte să aduc o funie, mîine.
VLADIMIR: Bine. Hai!

îl trage. Acelaşi joc.

ESTRAGON: De cît timp sîntem noi mereu împreună?
VLADIMIR: Habar n-am. Să tot fie vreo cincizeci de ani.
ESTRAGON: Ţi-aduci aminte ziua cînd m-am aruncat în

Durance? . ■»

VLADIMIR: Era pe vremea culesului.
ESTRAGON: Tu m-ai scos din apă.
VLADIMIR: Toate astea sînt moarte şi-ngropate.
ESTRAGON: Hainele mi s-au uscat la soare.
VLADIMIR: Lasă, nu te mai gîndi, Hai!

Acelaşi joc.

ESTRAGON: Mai stai!
VLADIMIR: Mi-e frig.
ESTRAGON: Mă-ntreb dacă n-am fi făcut mai bine să ră-

mînem singuri, fiecare de partea lui. ***(Scurtă pauză.)***

Nu eram făcuţi pentru acelaşi drum.
VLADIMIR ***(fără să se supere):*** **Asta nu-i sigur.**
ESTRAGON: Nu, nimic nu-i sigur.
VLADIMIR: Dacă tu crezi că aşa e mai bine, putem să ne

despărţim.
ESTRAGON: Acum nu mai face.

Tăcere.

VLADIMIR: Adevărat, acum nu mai face.
ESTRAGON: Atunci, mergem?
VLADIMIR: Să mergem.

Nu se clintesc.

(53)

ACTUL II

A doua zi. Aceeaşi oră. Acelaşi loc.
Ghetele lui Estragon, lîngă rampă, cu tocurile
lipite, cu vîrfurile depărtate, pălăria lui Lucky pe locul ei.

Copacul e plin de frunze.

Intră Vladimir, vioi. Se opreşte şi priveşte îndelung
arborele. Apoi, brusc, începe să străbată scena în toate
sensurile. Rămlne din nou nemişcat în faţa ghetelor, se
apleacă, ia una, o examinează, o miroase de parcă ar
adulmeca o urmă, o repune cu grijă la locul ei. îşi reia
plimbarea precipitată. Se opreşte lîngă culisa dreaptă,
priveşte îndelung în zare, cu palma pusă deasupra ochilor.
Umblet. Se opreşte lîngă culisa stîngă.

Acelaşi joc.

Umblet. Se opreşte brusc, îşi pune palmele lipite pe
piept, îşi dă capul pe spate şi începe să cînte cît îl ţine
gura.

VLADIMIR: Un cîine vrea să fure

(Fiindcă a luat un ton prea jos, se opreşte, tuşeşte şl
reîncepe ceva mai sus.)

Un cîine vrea să fure
Cîrnatul din dulap
Dar şefu' îl croieşte
Cu polonicu-n cap.
Iar ceilalţi cîini la groapă
îl cară în sicriu...

(Se opreşte, se gîndeşte un pic, reia:)
(54)

Iar ceilalţi cîini la groapă

îl cară în sicriu

Şi-i pun la cap o cruce

Şi peste cruce scriu:

Un cîine vrea să fure

Cîrnatul din dulap

Dar şefu' îl croieşte

Cu polonicu-n cap.

Iar ceilalţi cîini la groapă

îl cară în sicriu...

(Se opreşte. Acelaşi joc.)

îl cară în sicriu...

Tăcere. Rămîne un moment nemişcat, apoi începe să străbată febril scena în toate sensurile. Se opreşte din nou în faţa copacului, umblă de colo-colo prin faţa ghe-telor, aleargă la culisa stingă, priveşte în zare, aleargă la culisa dreaptă, priveşte în zare. în momentul acesta, Estragon intră prin culisa stîngă, desculţ, cu capul plecat, şi 'traversează lent scena. Vladimir se întoarce şi îl vede.

VLADIMIR: Iar tu ! ***(Estragonse opreşte, dar nu ridică capul. Vladimir vine spre el.)*** **Vino să te pup !**

ESTRAGON: Nu mă atinge!

Vladimir se opreşte din mers, abătut. Tăcere.

VLADIMIR: Vrei să plec? ***(Scurtă pauză.)*** **Gogo!** ***(Scurtă pauză. Vladimir îl priveşte cu atenţie.)*** **Te-au bătut?**
(Scurtă pauză.) **Gogo!**

ESTRAGON ***tace mai departe cu capul plecat.***
VLADIMIR: Unde ţi-ai petrecut noaptea!

Tăcere. Vladimir înaintează.

ESTRAGON: Nu mă atinge! Nu mă-ntreba nimic! Nu-mi

spune nimic! Rămîi cu mine!
VLADIMIR: Te-am părăsit eu vreodată?
ESTRAGON: Tu m-ai lăsat să plec.
VLADIMIR: Uită-te la mine. ***(Estragon nu se mişcă. Cu***

glas tunător.) **Uită-te la mine cînd îţi spun!**

Estragon ridică ochii. Se privesc amîndoi înde-lung, dîndu-se înapoi, apropiindu-se iar şi plecînd capul

ca în faţa unui obiect de artă. Se apropie unul de altul, tremurlnd din ce în ce mai mult, apoi deodată se îmbră-ţişează, bătîndu-se cu palma pe spate. Sfîrşitul îmbrăţi-şării. Estragon nemaifiind sprijinit, e cît p-aci să cadă.

ESTRAGON: Ce zi!

VLADIMIR: Cine te-a snopit în halul ăsta? Povesteşte-mi.

ESTRAGON: S-a mai dus o zi...

VLADIMIR: încă una.

ESTRAGON: Pentru mine e sfîrşită, orice s-ar mai întîm-

pla. ***(Tăcere.)*** **Adineaori cîntai, te-am auzit.**
VLADIMIR: E-adevărat, mi-aduc aminte.
ESTRAGON: Asta m-a mîhnit. E singur, îmi ziceam, mă

crede plecat pentru totdeauna, şi cîntă.
VLADIMIR: Nu poţi să fii vesel sau trist la comandă. M-am

simţit toată ziua într-o formă grozavă. ***(Scurtăpauză.)***

Nu m-am trezit azi-noapte nici măcar o dată.
ESTRAGON ***(trist):*** **Vezi, te pişi mai bine cînd nu sînt lîngă**

tine.
VLADIMIR: îţi simţeam lipsa — şi în acelaşi timp eram

mulţumit. Nu-i curios?
ESTRAGON ***(jignit):*** **Mulţumit?**
VLADIMIR ***(după ce s-a gîndit):*** **Poate că nu-i chiar ăsta**

cuvîntul.

ESTRAGON: Şi acum?
VLADIMIR *(după ce a reflectat):* Acum... *(vesel)* iată-te...

***(neutru)* iată-ne... *(trist)* iată-mă.**
ESTRAGON: Vezi, te simţi mai puţin bine cînd sînt eu

aici. Şi eu mă simt mai bine singur.
VLADIMIR *(înţepat):* Atunci de ce te-ai mai întors?
ESTRAGON: Nu ştiu.
VLADIMIR: Eu ştiu. Fiindcă nu ştii să te aperi. Eu nu i-aş

fi lăsat să te bată.

ESTRAGON: N-ai fi putut să-i împiedici.
VLADIMIR: De ce?
ESTRAGON: Erau zece.
VLADIMIR: Nu, vreau să zic că te-aş fi împiedicat sa le dai

motiv să te bată.
ESTRAGON: Nu făceam nimic.

VLADIMIR: Atunci de ce te-au bătut?

ESTRAGON: Nu ştiu.

VLADIMIR: Nu, Gogo, vezi, sînt lucruri care ţie îţi scapă, dar care mie nu-mi scapă. Trebuie să le simţi.

ESTRAGON: îţi spun că nu făceam nimic.

VLADIMIR: Tot ce se poate. Dar există şi maniera, felul în care nu faci nimic, dacă ţii la pielea ta. în fine, să nu mai vorbim de asta. Te-ai întors şi mă simt foarte mulţumit.

ESTRAGON: Erau zece.

VLADIMIR: în fond, şi tu trebuie să fii mulţumit. Mărturiseşte.

ESTRAGON: Mulţumit, de ce?

VLADIMIR: Că m-ai regăsit.

ESTRAGON: Crezi?

VLADIMIR: Spune aşa, chiar dacă nu e adevărat.

ESTRAGON: Ce trebuie să spun?

VLADIMIR: Spune: sînt mulţumit.

ESTRAGON: Sînt mulţumit.

VLADIMIR: Şi eu.

ESTRAGON: Şi eu.

VLADIMIR: Sîntem mulţumiţi.

ESTRAGON: Sîntem mulţumiţi. *(Tăcere.)* Şi acum, cînd sîntem mulţumiţi, ce facem?

VLADIMIR: îl aşteptăm pe Godot.

ESTRAGON: Adevărat.
Tăcere.

VLADIMIR: De ieri e ceva nou aici.
ESTRAGON: Şi dacă nu vine?

VLADIMIR *(după o clipă de neînţelegere):* O să vedem.
***(Scurtă pauză.)* îţi spun că de ieri e ceva nou aici.**
ESTRAGON: Totul picură.
VLADIMIR: Uită-te la copac.
ESTRAGON: Cine s-a fript cu ciorbă... ■
VLADIMIR: Copacul. îţi spun să te uiţi la el.

Estragon priveşte copacul.
ESTRAGON: Ieri nu era aici?
VLADIMIR: Ba da. Tu nu-ţi aminteşti. Era cît p«-aci să

ne spînzurăm de el. *(Se gîndeşte.)* Da, aşa e. *(Despăr-*
***ţînd silabele.)* Să ne spîn-zu-răm. Dar tu n-ai vrut. Nu-ţi aminteşti?**
ESTRAGON: Ai visat.

VLADIMIR: Se poate să fi uitat de ieri pînă azi?
ESTRAGON: Aşa sînt eu. Sau uit imediat, sau nu uit nici-

odată.

VLADIMIR: Şi Pozzo, şi Lucky? I-ai uitat şi pe ei?
ESTRAGON: Pozzo şi Lucky?
VLADIMIR: A uitat tot.
ESTRAGON: îmi amintesc de-un huligan care mi-a ars

cîteva şuturi. Pe urmă a făcut pe tîmpitu'.
VLADIMIR: Era Lucky!

ESTRAGON: Asta mi-amintesc. Dar cînd s-a întîmplat?
VLADIMIR: Şi de celălalt, care îl mîna, nu-ţi aduci aminte?
ESTRAGON: Mi-a dat oase.
VLADIMIR: Era Pozzo.

ESTRAGON: Şi zici că astea s-au întîmplat ieri?
VLADIMIR: Mai întrebi?
ESTRAGON: Şi aici?
VLADIMIR: Păi sigur! Nu recunoşti?
ESTRAGON *(subit furios):* Să recunosc! Ce e de recunos-
cut? Mi-am trăit porcăria asta de viaţă în mijlocul nisipurilor. Şi tu mai vrei să văd nuanţe! *(Privire circulară.)* Uită-te la gunoiul ăsta! Nu m-am clintit niciodată din el.
VLADIMIR: Calm, calm!
ESTRAGON: Atunci lasă-mă dracului în pace cu peisajele

tale cu tot. Vorbeşte-mi de subsol.

VLADIMIR: Oricum, n-o să-mi spui tu mie că locul ăsta
***(gest)* seamănă cu Vaucluse. E, totuşi, o mare deose-**
bire.

ESTRAGON: Vaucluse! Ţi-a pomenit cineva de Vaucluse?
VLADIMIR: Păi n-ai fost şi tu în Vaucluse?
ESTRAGON: Da' de unde! N-am călcat în viaţa mea prii
Vaucluse. îţi spun că mi-am tîrît toată scursoare;
asta de viaţă aici! Aici! în Cacacluse!

(58)

VLADIMIR: Totuşi, mi-aş pune mîna-n foc c-am fost îm-
preună în Vaucluse. Am lucrat la culesul viilor, dav la unu' Bonnelly, în Roussillon.

ESTRAGON *(mai calm):* Tot ce se poate. Eu n-am observat.

VLADIMIR: Dar acolo totul e roşu!

ESTRAGON *(sătul):* îţi spun că n-am observat nimic!

Tăcere. Vladimir oftează adînc.

VLADIMIR: Greu e de trăit cu tine, Gogo.
ESTRAGON : Ar fi mai bine să ne despărţim.
VLADIMIR: Mereu spui aşa. Şi de fiecare dată te reîntorci.

Tăcere.

ESTRAGON: De fapt, ar trebui să mă ucizi, ca pe celălalt.

VLADIMIR: Care celălalt? *(Scurtă pauză.)* Care celălalt?

ESTRAGON: Ca pe miliardele de ceilalţi.

VLADIMIR *(sentenţios):* Fiecare cu cruciuliţa lui. *(Of-*
***teazã.)* în timpul micimii de-acum şi-a scurtului de-apoi.**

ESTRAGON: Deocamdată, să-ncercăm să discutăm, fără
să ne exaltăm, fiindcă nu sîntem în stare să tăcem.

VLADIMIR: E-adevărat, sîntem nesecătuiţi.

ESTRAGON: Asta ca să nu gîndim.

VLADIMIR: Avem scuze.

ESTRAGON: Ca să nu auzim.

VLADIMIR: Avem motive.

ESTRAGON: Toate vocile moarte.

VLADIMIR: Vocile moarte au zgomot de aripi.

ESTRAGON: De frunze.

VLADIMIR: De nisip.

ESTRAGON: De frunze.

Tăcere.

VLADIMIR: Şi vorbesc toate în acelaşi timp.
ESTRAGON: Fiecare pentru sine.

Tăcere.

VLADIMIR: Mai degrabă şoptesc.
ESTRAGON: Murmură.

VLADIMIR: Vîjîie.
ESTRAGON: Murmură.

Tăcere.

VLADIMIR: Ce-or fi spunînd?
ESTRAGON: Vorbesc de viaţa lor.
VLADIMIR: Nu le e de-ajuns c-au trăit.
ESTRAGON: Trebuie să mai şi vorbească despre asta.
VLADIMIR: Nu le e de-ajuns că sînt moarte.
ESTRAGON: Atîta nu-i de-ajuns.

Tăcere.

VLADIMIR: Parc-ar fi un foşnet de pene:
ESTRAGON: De frunze.
VLADIMIR: De cenuşă.
ESTRAGON: De frunze.

Lungă tăcere.

VLADIMIR: Zi ceva!
ESTRAGON: Caut.

Lungă tăcere.

VLADIMIR *(adînc neliniştit):* Spune orice!
ESTRAGON: Ce facem acum?
VLADIMIR: îl aşteptăm pe Godot.
ESTRAGON: Adevărat?

Tăcere.

VLADIMIR: Greu mai e!

ESTRAGON: Dacă ai cînta?

VLADIMIR: Nu, nu! *(Caută.)* N-avem decît s-o luăm de

la început.

ESTRAGON: Adevărat, nu cred c-ar fi prea greu.
VLADIMIR: E greu pînă porneşti.
ESTRAGON: Se poate porni de la orice.
VLADIMIR: Da, dar trebuie să te hotărăşti.
ESTRAGON: Adevărat.

Tăcere.

(60)

VLADIMIR: Ajută-mă!
ESTRAGON: Caut.

Tăcere.

VLADIMIR: Cînd cauţi, auzi.

ESTRAGON: Adevărat.

VLADIMIR: Şi fiindcă auzi, nu poţi să găseşti. ■

ESTRAGON: Aşa e.

VLADIMIR: Nu poţi să gîndeşti.

ESTRAGON: Gîndeşti, totuşi.

VLADIMIR: Da> de unde! E imposibil!

ESTRAGON: Aşa! Să ne contrazicem.

VLADIMIR: Imposibil.

ESTRAGON: Crezi?

VLADIMIR: Nu mai e nici o primejdie să gîndim.

ESTRAGON: Atunci de ce ne văietăm?

VLADIMIR: Să gîndeşti, nu e cel mai rău lucru.

ESTRAGON: Sigur, sigur, dar e ceva.

VLADIMIR: Cum e ceva?

ESTRAGON: Aşa, aşa, să ne punem întrebări.

VLADIMIR: Ce vrei să zici cu e ceva?

ESTRAGON: E ceva mai puţin.

VLADIMIR; Fireşte.

ESTRAGON: Atunci? Dacă ne-am socoti fericiţi?

VLADIMIR: Grozav e că am gîndit.

ESTRAGON: Nu ni s-a mai întîmplat niciodată să gîndim?

VLADIMIR: De unde vin toate cadavrele astea?

ESTRAGON: Toate osemintele astea?

VLADIMIR: Iată.

ESTRAGON: Sigur.

VLADIMIR: Trebuie că am gîndit un pic.

ESTRAGON: La început de tot.

VLADIMIR: O groapă comună, cu oseminte.

ESTRAGON: N-ai decît să nu te uiţi în ea.

VLADIMIR: Atrage ochiul.

ESTRAGON: E-adevărat.

VLADIMIR: Oricum ai face.

ESTRAGON: CUm?

VLADIMIR: Oricum ai face.

(61)

ESTRAGON: Ar trebui să ne-ntoarcem hotărît spre natură.

VLADIMIR: Am încercat.

ESTRAGON: Aşa e.

VLADIMIR: Sigur, nu'-i cel mai rău lucru.

ESTRAGON: Ce?

VLADIMIR: Că am gîndit.

ESTRAGON: Fireşte.

VLADIMIR: Dar am fi putu.t să ne lipsim.

ESTRAGON: N-ai ce-i face.

VLADIMIR: Ştiu, ştiu.

Tăcere.

ESTRAGON: Ca mic antrenament, n-a fost rău.

VLADIMIR: Da, dar acum o să trebuiască să găsim altceva

ESTRAGON: Să vedem.

VLADIMIR: Să vedem.

ESTRAGON: Să vedem.
Se gîndesc.

VLADIMIR: Ce spuneam? Am putea să pornim de-acolo

ESTRAGON: De unde?

VLADIMIR: De la început de tot.

ESTRAGON: De la începutul cui?

VLADIMIR: De la începutul serii de azi.
Spuneam... spu-
neam că...

ESTRAGON: Dă-o dracului, prea-mi ceri mult.

VLADIMIR: Stai niţel... ne-am pupat... eram mulţumiţi.,
mulţumiţi... ce facem acum cînd sîntem mulţumiţi.,
aşteptăm... stai să vedem... încep să-mi aduc aminte.,
aşteptăm... acum, cînd sîntem mulţumiţi... aştep-tăm... Stai niţel... A! Copacul!

ESTRAGON: Copacul?

VLADIMIR: Nu-ţi aminteşti?

ESTRAGON: Sînt obosit.

VLADIMIR: Priveşte-l.

Estragon priveşte copacul.

ESTRAGON: Nu văd nimic.

VLADIMIR: Păi aseară era negru de tot şi scheletic! Iar astăzi e-acoperit de frunze.

(62)

ESTRAGON: De frunze?

VLADIMIR: lntr-o singură noapte.

ESTRAGON: Pesemne că e primăvară.

VLADIMIR: Dar într-o singură noapte!

ESTRAGON: îţi spun că nu eram aici aseară. Ai avut u» coşmar.

VLADIMIR: Şi, după tine, unde eram aseară?

ESTRAGON: Habar n-am. în altă parte. în alt compar timent. Doar nu de lipsa vidului ne putem plînge.

VLADIMIR *(sigur de sine):* Bun. Aseară eram aici. Acum. ce-am făcut noi aseară?

ESTRAGON: Ce-am făcut?

VLADIMIR: Caută să-ţi aminteşti.

ESTRAGON: Păi... cred că am pălăvrăgit.

VLADIMIR *(stăpînindu-se):* în legătură cu ce?

ESTRAGON: O... fără nici o legătură, despre nişte fleacuri.
(Cu siguranţă.) **Aha, îmi aduc aminte, aseară am pă-**
lăvrăgit despre nişte fleacuri. Asta facem de vreo cincizeci de ani.

VLADIMIR: Nu-ţi aminteşti nici un fapt, nici o întîmplare?

ESTRAGON *(sătul):* **Nu mă mai chinui, Didi.**

VLADIMIR: Soarele? Luna? Nu-ţi aminteşti?

ESTRAGON: Pesemne că erau aici, ca de obicei.

VLADIMIR: N-ai observat nimic neobişnuit?

ESTRAGON: Vai!

VLADIMIR: Şi Pozzo? Şi Lucky?

ESTRAGON: Pozzo?

VLADIMIR: Oasele.

ESTRAGON: Parcă erau oase de peşte.

VLADIMIR: Pozzo ţi le-a dat.
ESTRAGON: Nu ştiu.

VLADIMIR: Şi lovitura?

ESTRAGON: Cu piciorul? E-adevărat, am fost lovit cu
piciorul.

VLADIMIR: Lucky te-a lovit.

ESTRAGON: Şi toate astea au fost ieri?

VLADIMIR: Ia arată piciorul.

ESTRAGON: Care?

VLADIMIR: Amîndouă. Ridică-ţi pantalonul. *(Estragon într-un picior, întinde piciorul spre Vladimir şi e cît*

(63)

pe-aci să cadă... Vladimir ii prinde piciorul. Estragon se clatină.) **Ridică-ţi pantalonul.**

ESTRAGON *(clătinîndu-se):* **Nu pot.**

Vladimir îi ridică pantalonul, îi priveşte piciorul îi dă drumul. Estragon e cît pe-aci să cadă ■

VLADIMIR: Celălalt. ***(Estragon dă acelaşi picior.)*** **Celălalt am spus!** ***(Acelaşi joc cu celălalt picior.)*** **Uitei rana, face puroi.**

ESTRAGON: Ei şi?

VLADIMIR: Unde-ţi sînt ghetele?

ESTRAGON: Se vede că le-am aruncat.

VLADIMIR: Cînd?

ESTRAGON: Nu ştiu.

VLADIMIR: De ce?

ESTRAGON: Nu-mi aduc aminte.

VLADIMIR: Nu, vreau să zic de ce le-ai aruncat?

ESTRAGON: Mă băteau la degete.

VLADIMIR ***(arătînd ghetele):*** **Iată-le.** ***(Estragon priveşte ghetele.)*** **Chiar pe locul unde le-ai pus tu aseară.**

Estragon se duce la ghete, se apleacă, le examinează de aproape.

ESTRAGON: Nu sînt ale mele.

VLADIMIR: Nu sînt ale tale!

ESTRAGON: Ale mele erau negre. Astea sînt galbene.

VLADIMIR: Eşti sigur că ale tale erau negre?

ESTRAGON: Adică erau gri.

VLADIMIR: Şi astea sînt galbene? Ia arată-le.

ESTRAGON *(ridicînd o gheată): în* fine, sînt verzui.

VLADIMIR *(apropiindu-se):* Arată! *(Estragon îi dă gheata.l*

***Vladimir o priveşte şi-o aruncă mînios.)* Asta-i prea de**

tot!

ESTRAGON: Vezi, totul e...

VLADIMIR: Văd eu ce e. Da, da, văd ce s-a-ntîmplat.
ESTRAGON: Totul e...
VLADIMIR: E simplu ca bună ziua. A venit un tip, le-a|

luat pe-ale tale şi le-a lăsat pe-ale lui...
ESTRAGON: De ce?

(64)

VLADIMIR: Ale lui nu-i veneau bine. Şi le-a luat pe-ale tale.

ESTRAGON: Dar ale mele erau mici.

VLADIMIR: Pentru tine. Nu pentru el.

ESTRAGON: Sînt obosit. *(Scurtă pauză.)* Să plecăm.

VLADIMIR: Nu se poate.

ESTRAGON: De ce?

VLADIMIR: îl aşteptăm pe Godot.

ESTRAGON: Adevărat. *(Scurtă pauză.)* Atunci ce facem?

VLADIMIR: Nu e nimic de făcut.

ESTRAGON: Dar eu nu mai pot.

VLADIMIR: Vrei o ridiche?

ESTRAGON: Atîta e?

VLADIMIR: Sînt ridichi şi napi.

ESTRAGON: Morcovi nu mai sînt?

VLADIMIR: Nu. De altfel, cam exagerezi cu morcovii.

ESTRAGON: Atunci, dă-mi o ridiche. ***(Vladimir se scotoceşte prin buzunare, nu găseşte decît napi, scoate în sfîrşit o ridiche, pe care i-o dă lui Estragon, care o examinează, o miroase.)*** **E neagră!**

VLADIMIR: E ridiche.

ESTRAGON: Nu-mi plac decît ridichile de lună, doar ştii bine.

VLADIMIR: Atunci nu vrei?

ESTRAGON: Nu-mi plac decît ridichile de lună!

VLADIMIR: Atunci dă-o înapoi.

Estragon i-o dă.

ESTRAGON: Mă duc să caut un morcov.
. ***Nu se mişcă.***

VLADIMIR: Asta devine într-adevăr lucru de nimic.
ESTRAGON: Nu destul încă.

Tăcere.

VLADIMIR: Dacă le-ai încerca?
ESTRAGON: Am încercat tot.
VLADIMIR: Vreau să zic ghetele.
ESTRAGON: Crezi?

(65)

VLADIMIR: Ca să mai treacă timpul. ***(Estragon ezită.)*** **Te**

asigur că o să fie o variaţie.
ESTRAGON: O mică plăcere'
VLADIMIR: O distracţie.
ESTRAGON: O mică plăcere.
VLADIMIR: încearcă.
ESTRAGON: Mă ajuţi?
VLADIMIR: Sigur.
ESTRAGON: Ne descurcăm destul de bine împreună, nu-i

aşa, Didi?

VLADIMIR: Sigur, sigur. Hai, încearcă pe stîngul mai întîi.
ESTRAGON: Găsim totdeauna cîte ceva care să ne dea im-
presia că trăim, nu-i aşa, Didi?

VLADIMIR *(nerăbdător):* Sigur, sigur. Sîntem vrăjitori.
Dar să nu ne abatem de la ce-am hotărît. *(Ridică gheata.)* Hai, dă piciorul. *(Estragon se apropie de el,*
ridică piciorul.)* Celălalt, porcule! *(Estragon ridică celălalt picior.)* Mai sus! *(înghesuiţi unul în altul, se
clatină de-a lungul scenei. Vladimir reuşeşte pînă la
urmă să-i pună gheata.)* încearcă să mergi. *(Estragon
***încearcă.)* Ei?**

ESTRAGON: îmi vine bin$_e$.

VLADIMIR *(scoţlnd o sfoară din buzunar):* Acum s-o legăm.
ESTRAGON *(cu vehemenţă):* Nu, nu, fără şiret, fără şiret.
VLADIMIR: Greşeşti. S-o încercăm şi pe cealaltă. *(Acelaşi*

***joc.)* Ei?**

ESTRAGON: îmi vine şi asta.
VLADIMIR: Nu te strîng?

ESTRAGON *(făcînd cîţiva paşi apăsaţi):* Nu încă.
VLADIMIR: Atunci poţi să le păstrezi.
ESTRAGON: îmi sînt prea mari.

VLADIMIR: Poate că într-o bună zi ai să ai şi ciorapi.
ESTRAGON: Aşa e.
VLADIMIR: Atunci, le păstrezi?
ESTRAGON: Am vorbit destul despre ghete.
VLADIMIR: Da, dar...
ESTRAGON: Ajunge! ***(Tăcere.)*** **Mă ;duc totuşi să mă aşez.**

Caută, din ochi, un loc, apoi se duce să se aşeze unde stătea la începutul primului act.

(66)

VLADIMIR: Acolo stăteai aseară.
Tăcere.

ESTRAGON: Dacă aş putea să dorm.
VLADIMIR: Aseară ai dormit.
ESTRAGON: Am să încerc.

Ia o poziţie uterină, cu capul intre picioare.
VLADIMIR: Stai puţin.

Se apropie de Estragon şi cîntă cu glas puternic:

Nani-nani.

ESTRAGON ***(ridică capul):*** **Nu aşa tare.**
VLADIMIR ***(ceva mai încet):***
Nani-nani
Na-ni-na-ni
Na-ni-na-ni
Na-ni...

Estragon adoarme. Vladimir îşi scoate haina şi-i acoperă umerii, apoi începe să umble în lung şi in
lat, dînd din mîini ca să se încălzească. Estragon se tre-
zeşte brusc, sărind în sus, face cîţiva paşi, înnebunit.
Vladimir aleargă spre el, îl cuprinde cu braţele.
VLADIMIR: Stai... stai... sînt aici, n-avea teamă.
ESTRAGON: Ah!
VLADIMIR: Stai... stai... gata.
ESTRAGON: Cădeam.

VLADIMIR: S-a terminat... Nu te mai gîndi.
ESTRAGON: Eram pe un...
VLADIMIR: Nu, nu, nu spune nimic. Hai să umblăm puţin.

îl ia pe Estragon de braţ şi-l face să umble în lung şi-n lat, pînă cînd Estragon refuză să meargă mai
departe,

ESTRAGON: Destul! Sînt obosit!

VLADIMIR: îţi place mai mult să stai fără să faci nimic?
ESTRAGON: Da.
VLADIMIR: Cum vrei tu.

îi dă drumul lui Estragon, se duce să-şi ia haina şi o pune pe el.

ESTRAGON: Să plecăm.

VLADIMIR: Nu putem.

ESTRAGON: De ce?

VLADIMIR: Îl aşteptăm pe Godot.

ESTRAGON: Adevărat. ***(Vladimir îşi reia plimbarea.)*** **Nu poţi să stai liniştit locului?**

VLADIMIR: Mi-e frig.

ESTRAGON: Am venit prea devreme.

VLADIMIR: Am venit totdeauna la căderea nopţii.

ESTRAGON: Dar noaptea nu cade.

VLADIMIR: O să cadă ea, dintr-odată, ca ieri.

ESTRAGON: Şi-apoi o să fie întuneric.

VLADIMIR: Şi-o să putem pleca.

ESTRAGON: Şi-apoi o să fie iar ziuă. ***(Scurtă pauză.)*** **Ce-i de făcut? Ce-i de făcut?**

VLADIMIR ***(oprindu-se din mers, cu violenţă):*** **Nu mai termini odată cu bocitul? începi să-mi calci pe nervi cu • gemetele tale.**

ESTRAGON: Plec.

VLADIMIR ***(zărindpălăria lui Luky):*** **la te uită!**

ESTRAGON: Adio!

VLADIMIR: Pălăria lui Lucky! *(Se apropie de ea.)* De-un ceas sint aici şi n-am văzut-o! *(Foarte mulţumit.)* Perfect!

ESTRAGON: N-ai să mă mai vezi.

VLADIMIR: Va să zică n-am greşit locul. Acum sîntem liniştiţi. *(Ridică pălăria lui Lucky, o priveşte cu admi-raţie.)* Frumoasă trebuie c-a mai fost! *(Opune în locul pălăriei lui, pe care i-o întinde lui Estragon.)* Ţine.

ESTRAGON: Ce?

VLADIMIR: Ţine asta.

Estragon ia pălăria lui Vladimir. Vladimir îşi aranjează cu amîndouă mîinile pălăria lui Lucky. Es-tragon îşi pune pălăria lui Vladimir în locul pălăriei lui, pe care i-o întinde lui Vladimir. Vladimir ia pălă-ria lui Estragon. Estragon îşi aranjează cu amîndouă mîinile pălăria lui Vladimir. Vladimir îşi pune pălăria lui Estragon în locul pălăriei lui Lucky, pe care i-o

întinde lui Estragon. Estragon ia pălăria lui Lucky.
Vladimir îşi aranjează cu amîndouă mîinile pălăria lui
Estragon. Estragon îşi pune pălăria lui Lucky în locul
pălăriei lui Vladimir, pe care i-o întinde lui Vladimir.
Vladimir îşi ia pălăria. Estragon îşi aranjează cu amîn-
două mîinile pălăria lui Lucky. Vladimir îşi pune pălă-
ria în locul pălăriei lui Estragon, pe care i-o întinde lui
Estragon. Estragon îşi ia pălăria, Vladimir îşi aranjează
cu amîndouă mîinile pălăria sa. Estragon îşi pune pălă-
ria sa în locul pălăriei lui Lucky, pe care i-o întinde lui
Vladimir, Vladimir ia pălăria lui Lucky. Estragon
îşi aranjează pălăria cu amîndouă mîinile. Vladimir îşi
pune pălăria lui Lucky în locul pălăriei sale, pe care i-o
întinde lui Estragon. Estragon ia pălăria lui Vladimir.
Vladimir îşi. aranjează cu amîndouă mîinile pălăria lui
Luky. Estragon îi întinde pălăria lui Vladimir, care o
ia şi o întinde lui Estragon, care o ia şi i-o întinde lui
Vladimir, care o ia şi o aruncă. Tată această scenă
într-un ritm viu.

VLADIMIR: îmi vine?

ESTRAGON: Nu ştiu.

VLADIMIR: Nu, dar cum mă găseşti tu?

întoarce capul cochet, la dreapta şi la stînga, ia atitudini de manechin. .

•ESTRAGON: îngrozitor !
VLADIMIR: Mai îngrozitor ca de obicei?
ESTRAGON: La fel.
VLADIMIR: Atunci pot s-o păstrez. A mea mă supără.

***(Scurtă pauză.)* Cum să spun? *(Scurtă pauză.)* Mă**

zgîrie.

ESTRAGON: Plec.
VLADIMIR: Nu vrei să ne jucăm?
ESTRAGON: Să ne jucăm, de-a ce?
VLADIMIR: Ne-am putea juca de-a Pozzo şi Lucky.
ESTRAGON: Nu cunosc.
VLADIMIR: Eu aş fi Lucky, tu ai fi Pozzo. *(la atitudinea*

lui Lucky, încovoindu-se sub povara bagajelor. Estragon

***îl priveşte uluit.)* Dă-i drumu'l**

ESTRAGON: Ce trebuie să fac?
VLADIMIR: Zbiară la mine.
ESTRAGON: Ticălosule!
VLADIMIR: Mai tare.
ESTRAGON: Căzătură! Javră!

Vladimir înaintează, se dă înapoi, mereu încovoiat.

VLADIMIR: Zi-mi să gîndesc.
ESTRAGON:Cum?
VLADIMIR: Zi, gîndeşte, porcule!
ESTRAGON: Gîndeşte, porcule!

Tăcere.

VLADIMIR: Nu pot!
ESTRAGON: Destul!
VLADIMIR: Zi-mi să joc.
ESTRAGON: Plec.

VLADIMIR: Joacă, joacă, porcule! ***(Se zvîrcoleşte pe loc.***
Estragon iese grăbit.) **Nu pot!** ***(Ridică ochii, vede că***
Estragon nu mai este acolo, scoate un ţipăt sfişietor.)
Gogo! ***(Tăcere. începe să străbată scena aproape în goană.***
Estragon reintră grăbit, gîfîind, aleargă spre Vladimir.
Se opresc la cîţiva paşi unul de altul.) **Iată-te, în sfîr-**
şit!

ESTRAGON ***(gîfîind):*** **Stat blestemat!**
VLADIMIR: Unde ai fost? Te credeam plecat pentru tot-
deauna!

ESTRAGON: Pînă la marginea pantei. Vine.
VLADIMIR: Cine?
ESTRAGON: Nu ştiu.
VLADIMIR: Cîţi sînt?
ESTRAGON: Nu ştiu.

VLADIMIR *(triumfînd).*• E Godot! însfîrşitl *(îl îmbrăţi.*
şează pe Estragon cu însufleţire.)* Gogo! E Godot! Sîntem salvaţi! Să-i ieşim înainte! Vino! *(îl trage pe
Estragon spre culise. Estragon se împotriveşte, scapă,
iese fugind pe cealaltă parte.)* Gogo! Vino-napoi! *(Tă-
cere. Vladimir aleargă la culisa prin care Estragon se

întorsese, priveşte în zare, Estragon reintră grăbii, alear-
***gă spre Vladimir care se întoarce.)* Iată-te iar!**
ESTRAGON: Sînt blestemat pe vecie!
VLADIMIR: Ai fost departe?
ESTRAGON: Pînă la marginea pantei.
VLADIMIR: Adevărat, sîntem pe-un platou. Sigur, sîntem

serviţi pe platou.
ESTRAGON: Şi pe-acolo vin.

VLADIMIR: Sîntem încercuiţi! ***(înnebunit, Estragon se repede spre pînza fundalului, se încurcă în ea, cade.)***
Dobitocule! pe-acolo nu-i ieşirea! ***(Vladimir se duce să-l ridice, îl aduce spre rampă. Gest către spectatori.)***
Acolo nu-i nimeni. Fugi pe-acolo! Hai! ***(îl împinge spre fosă, Estragon se dă înapoi înspăimîntat.)***
Nu vrei?
Zău, te înţeleg. Iasă vedem. ***(Se gîndeşte.)*** **Nu-ţi rămîne decît să dispari.**
ESTRAGON: Unde?

VLADIMIR: După copac. ***(Estragon ezită.)*** **Repede. După copac!** ***(Estragon dă fuga după copacul care nu-l acoperă decît pe jumătate.)*** **Nu mişca.** ***(Estragon iese de după copac.)*** **Sigur, copacul ăsta nu ne-ar fi servit la nimic.** ***(Către Estragon.)*** **Nu cumva eşti nebun?**
ESTRAGON ***(mai calm):*** **Mi-am pierdut capul.** ***(îşi lasă în jos capul, ruşinat.)*** **Iartă-mă!** ***(Ridică mîndru capul.)***
Gata! Acum ai să vezi! Spune-mi ce trebuie să fac.
VLADIMIR: Nu-i nimic de făcut.

ESTRAGON: Tu o să te postezi acolo. ***(îl duce pe Vladimir spre culisa stîngă, îl pune în axul drumului, cu spatele la scenă.)*** **Hai, nu te mişca şi cască ochii.** ***(Aleargă spre cealaltă culisă. Vladimir îl priveşte peste umăr, Estragon se opreşte, priveşte în zare, se întoarce. Amîndoi se privesc peste umăr.)*** **Spate în_ spate, ca pe vremuri!**
(Continuă să se privească un timp, apoi fiecare îşi reia pînda. Lungă tăcere.) **Nu vezi venind pe nimeni?**
VLADIMIR ***(întorcîndu-se)*****: Cum?**
ESTRAGON ***(mai tare):*** **Nu vezi venind pe nimeni?**
VLADIMIR: Nu.
ESTRAGON: Nici eu.

(71)

VLADIMIR: Cred că te-ai înşelat.
ESTRAGON ***(întorcîndu-se);*** **Cum?**
VLADIMIR ***(mai tare):*** **Cred că te-ai înşelat.**
ESTRAGON: Nu ţipa.

îşi reiau pînda. Lungă tăcere.

' VLADIMIRşiESTRAGON ***(se întorc simultan)*****.Nucumva.**
VLADIMIR: O, pardon!
ESTRAGON: Te ascult.
VLADIMIR: Nu, nu...
ESTRAGON: Ba da!
VLADIMIR: Te-am întrerupt!
ESTRAGON: Dimpotrivă.

Se privesc mînioşi.
VLADIMIR: Hai, lasă politeţea.
ESTRAGON: Hai, nu fi încăpăţînat.
VLADIMIR *(cu putere):* Termină-ţi fraza.
ESTRAGON *(la fel):* Termin-o tu pe-a ta.

Tăcere. Vin unul spre altul, se opresc.
VLADIMIR: Ticălosule!
ESTRAGON: Aşa! Să ne înjurăm! *(Schimb de insulte.*

***Tăcere.)* Acum să ne împăcăm.**
VLADIM-IR: Gogo!
ESTRAGON: Didi!
VLADIMIR: Dă mîna!
ESTRAGON: Iat-o!
VLADIMIR: Vino în braţele mele!
ESTRAGON: în braţele tale?
VLADIMIR *(deschizînd braţele):* Aici, înăuntru!
ESTRAGON: Haide!

Se îmbrăţişează. Tăcere.

VLADIMIR: Ce uşor trece timpul cînd ne distrăm!
Tăcere.

ESTRAGON: Ce facem acum?
VLADIMIR: Aşteptînd.
ESTRAGON: Aşteptînd.

Tăcere.

VLADIMIR: Dacă ne-am face exerciţiile?
ESTRAGON: Mişcările.
VLADIMIR: De supleţe.
ESTRAGON: De relaxare.
VLADIMIR: De circumducţiune.
ESTRAGON: De relaxare.
VLADIMIR: Ca să ne încălzim.
ESTRAGON: Ca să ne liniştim.
VLADIMIR: Hai.

începe să sară. Estragon îl imită.

ESTRAGON *(oprindu-se):* Destul. Sînt obosit.
VLADIMIR *(oprindu-se):* Nu sîntem în formă. Să facem,

totuşi, cîteva respiraţii.
ESTRAGON: Nu mai vreau să respir.

VLADIMIR: Ai dreptate. *(Pauză.)* Să facem* totuşi, ar-
borele, pentru echilibru.
ESTRAGON: Arborele?

Vladimir face arborele, clătinîndu-se.
VLADIMIR, *(oprindu-se):* E rîndul tău.

Estragon face arborele, clătinîndu-se.

ESTRAGON: Crezi că Dumnezeu mă vede?
VLADIMIR: Trebuie să închizi ochii.

Estragon închide ochii, se clatină şi mai tare.
ESTRAGON *(oprindu-se, ridicînd pumnii, strigînd cît îl*

***ţine gura):* Doamne, ai milă de mine!**
VLADIMIR *(vexat):* Şi eu?

ESTRAGON ***(acelaşi joc):*** **De mine! Fie-ţi milă! De mine!**
Intră Pozzo şi Lucky. Pozzo a devenit orb. Lucky
- ***e împovărat ca în primul act. Funia, ca în primul act,***

dar mult mai scurtă, ca să-i permită lui Pozzo s-o urmeze
mai comod. Lucky are o pălărie nouă. La vederea lui Es-
tragon şi a lui Vladimir, el se opreşte. Pozzo, continuîn-
du-şi drumul, se ciocneşte de el. Vladimir şi Estragon
se dau înapoi.

(73)

POZZO ***(agăţîndu-se de Lucky, care, sub această nouă povara^***
se clatină): **Ce s-a întîmplat? Cine a strigat?**

Lucky cade, lăsind să-i scape tot, şi trîntindu-l pe Pozzo în cădere. Rămîn amîndoi lungiţi, fără mişcări
în mijlocul bagajelor,

ESTRAGON: E Godot?

VLADIMIR: Pică la fix! ***(Se îndreaptă spre grămadă, un***

de Estragon.) **în sfîrşit, întăriri!**
POZZO ***(speriat):*** **Ajutor!**
ESTRAGON: E Godot?
VLADIMIR: începusem să ne pierdem curajul. Sfîrşitul

serii ne e asigurat.

POZZO: Ajutor!
-

ESTRAGON: Strigă ajutor.

VLADIMIR: Nu mai sîntem singuri, să aşteptăm noaptea,
să-l aşteptăm pe Godot, să aşteptăm — să aşteptăm.
Ne-am luptat toată seara numai cu mijloacele noastre.
Acum s-a terminat. A şi început ziua de mîine.
ESTRAGON: Dar ei sînt numai în trecere.
POZZO: Ajutor!

VLADIMIR: De pe-acum timpul curge cu totul altfel. Soa-
rele o să apună, luna o să răsară, şi noi o să plecăm
de-aici.

ESTRAGON: Dar ei sînt numai în trecere.
VLADIMIR: O să ne fie de-ajuns.
POZZO: Fie-vămilă!
VLADIMIR: Bietul Pozzo!
ESTRAGON: Ştiam că e el.
VLADIMIR: Cine?
ESTRAGON: Godot.
VLADIMIR: Dar nu-i de loc Godot.
ESTRAGON: Nu-i Godot?
VLADIMIR: Nu-i Godot.
ESTRAGON: Atunci cine-i?
VLADIMIR: E Pozzo.
POZZO: Eu sînt! Eu sînt! Ridicaţi-mă !
VLADIMIR: Nu poate să se ridice.
ESTRAGON: Să plecăm.

VLADIMIR: Nu putem.

ESTRAGON: De ce?

VLADIMIR: îl aşteptăm pe Godot.

ESTRAGON: Adevărat.

VLADIMIR: Poate că mai are oase pentru tine.

ESTRAGON: Oase?

VLADIMIR: De pui. Nu-ţi aduci aminte?

ESTRAGON: El era?

VLADIMIR: Da.

ESTRAGON: întreabă-l.

VLADIMIR: Dacă l-aş ajuta, mai întîi?

ESTRAGON: Ce să facă?

VLADIMIR: Să se ridice.

ESTRAGON: Nu poate să se ridice.

VLADIMIR: Vrea să se ridice.

ESTRAGON: Atunci să se ridice.
VLADIMIR: Nu poate.

ESTRAGON: Dar ce are?

VLADIMIR: Nu ştiu.

Pozzo se zvîrcoleşte, geme, loveşte pămîntul cu pumnii.

ESTRAGON: Dacă i-am cere mai întîi oasele? Apoi, dacă
nu le dă, îl lăsăm acolo.

VLADIMIR: Vrei să zici că-l avem la mînă?

ESTRAGON: Da.

VLADIMIR: Şi că trebuie să-i punem condiţii ca să-l aju-
tăm?

ESTRAGON: Da.

VLADIMIR: Pare deştept ce spui. Dar mă tem de-un lucru.

ESTRAGON: De care?

VLADIMIR: Să nu se mişte Lucky, pe neaşteptate. Am fi

raşi!

ESTRAGON: Lucky?
VLADIMIR: El te-a atacat ieri.
ESTRAGON : îţi spun că erau zece.
VLADIMIR: Nu, înainte, cel care ţi-a tras şuturile.
ESTRAGON: E aici?

(75)

1

VLADIMIR: Uite-l. ***(Gest.)*** **Deocamdată pare mort. Dar**

poate să se dezlănţuie dintr-o clipă în alta .
ESTRAGON: Dacă i-am trage amîndoi o mamă de bătaie?
VLADIMIR: Vrei să zici, dacă am tăbărî pe el cît doarme?
ESTRAGON: Da.

VLADIMIR: Bună idee. Dar sîntem în stare? Şi el, doarme
oare cu adevărat? *(Scurtă pauză.)* Nu, mai bine am
profita că Pozzo cere ajutor, ca să-l ajutăm, bizuindu-ne
pe recunoştinţa lui.
ESTRAGON: Păi nu mai cere nimic.
VLADIMIR: Fiindcă şi-a pierdut speranţa.
ESTRAGON: Tot ce se poate. Dar...

VLADIMIR: Să nu ne mai pierdem vremea cu vorbe goale..'
(Scurtă pauză. Cu vehemenţă.) **Să facem ceva, cît**
avem ocazia! Doar nu e nevoie de noi în fiecare zi.
La drept vorbind nici nu e neapărată nevoie de noi.
Şi alţii ar putea să facă treaba la fel de bine, dacă nu
şi mai bine chiar. Strigătul pe care l-am auzit adinea-
uri se adresa mai degrabă întregii omeniri. Dar aici,
în clipa de faţă, noi sîntem omenirea, chit că ne place
. asta sau nu. Să-profităm, pînănu-ipreatîrziu.Sărepre-
zentăm cu demnitate, măcar o dată, specia în care ne-a
vîrît nenorocirea. Ce părere ai?
ESTRAGON: N-am ascultat.

VLADIMIR: E drept că dacă stai să cîntăreşti cu braţele încrucişate argumentele pro şi contra, facem şi aşa cinste condiţiei umane. Tigrul sare să-şi ajute semenii

- **fără să stea pe gînduri. Sau fuge în adîncul desişurilor.**

Dar nu asta e problema. Ce facem noi aici, iată ce trebuie să ne întrebăm. Şi avem norocul să ştim. Da, în această imensă confuzie, un singur lucru e clar: aşteptăm să vină Godot.
ESTRAGON: Adevărat.

VLADIMIR: Sau să cadă noaptea. ***(Scurtă pauză.)*** **Sîntem**

la întîlnire şi-atît. Nu sîntem "sfinţi, dar sîntem la

întîlnire. Cîţi oameni pot să spună asemenea lucruri?

ESTRAGON: Nenumăraţi.

VLADIMIR: Crezi?

ESTRAGON: Nu ştiu.
VLADIMIR: Se prea poate.
POZZO: Ajutor!

VLADIMIR: Ce e sigur, e că timpul trece greu în asemenea condiţii şi că ne sileşte să-l umplem cu fapte care, cum să spun, care la prima vedere pot apărea raţionale, dar cu care sîntem obişnuiţi. O să zici că toate astea n-au alt rost decît să ne împiedice prăbuşirea raţiunii. Se înţelege că-i aşa. Dar oare nu rătăceşte ea de-pe-acum în bezna permanentă a marilor adîncimi? iată ce mă întreb uneori. Îmi urmăreşti raţionamentul?
ESTRAGON: Toţi ne naştem nebuni. Iar cîte unii rămîn.
POZZO: Ajutor, vă dau bani!
ESTRAGON: Cît?
POZZO: O sută de franci.
ESTRAGON: Nu-i destul.
VLADIMIR: N-aş merge pînă acolo.
ESTRAGON: Găseşti că e destul?

VLADIMIR: Nu, vreau să spun că n-aş merge pînă la a zice ca n-avem mintea întreagă încă de pe cînd venim pe lume. Dar nu asta e problema.
POZZO: Două sute.

**VLADIMIR: Aşteptăm. Ne plictisim. *(Ridică mîna.)* Nu,
nu protestez, ne plictisim de moarte, asta e incontes-
tabil. Bun. Ni se iveşte o diversiune, şi noi ce facem?
O lăsăm să se ducă de rîpă. Hai, la muncă. *(înaintează,
spre Pozzo, se opreşte.)* într-o secundă, totul o să se
risipească, o să fim iar singuri, în mijlocul singurătă-
ţilor.**

Visează.

POZZO: Două sute!

VLADIMIR: Imediat!

***încearcă să-l ridice pe Pozzo, nu izbuteşte, îşi
reînnoieşte eforturile, se împiedică de bagaje, cade, în-
cearcă să se ridice, nu poate.***

ESTRAGON: Ce v-a apucat pe toţi?

VLADIMIR: Ajutor!

(77)

ESTRAGON: Eu plec.

VLADIMIR: Nu mă lăsa! Au să mă ucidă!

POZZO: Unde mă aflu?

VLADIMIR: Gogo!

POZZO: Ajutor!

VLADIMIR: Ajută-mă!

ESTRAGON: Eu plec.

" VLADIMIR: întîi ajută-mă, apoi o să plecăm împreună.
"ESTRAGON: îmi promiţi?

VLADIMIR: îţi jur.

ESTRAGON: Şi n-o să ne mai întoarcem niciodată?

VLADIMIR: Niciodată.

ESTRAGON: Şi-o să mergem în Ariege?

VLADIMIR: Unde vrei tu.

POZZO: Trei sute. Patru sute!

ESTRAGON: De cînd mă ştiu, am visat să mă plimb prin

Ariege.
- VLADIMIR: Ai să te plimbi.

ESTRAGON: Care te-ai împuţit?

VLADIMIR: Pozzo.

POZZO: Eu sint! Eu sînt! Fie-vă milă de mine.

ESTRAGON: Te-apucă scîrba!
VLADIMIR: Repede! Repede! Dă-mi mîna!

ESTRAGON: Eu plec. ***(Scurtă pauză. Apoi tare.)*** **Eu plec.**
VLADIMIR: La urma urmei, am să mă ridic şi singur.
(Încearcă să se ridice. Recade.) **Mai curînd sau mai tîr-**
ziu.

ESTRAGON: Ce ai?
VLADIMIR: Cară-te.
ESTRAGON: Tu rămîi aici?
VLADIMIR: Deocamdată.
ESTRAGON: Hai, ridică-te, o să răceşti.
VLADIMIR: Lasă-mă în pace.
ESTRAGON: Hai, Didi, nu fi încăpăţînat. ***(Întinde mina***

spre Vladimir, care se grăbeşte s-o apuce.) **Hai, hop !**
VLADIMIR: Trage!

Estragon trage, se poticnește, cade. Lungă tăcere.
(78)

POZZO: Ajutor!
VLADIMIR: Aici sîntem.
POZZO: Cine sînteţi voi?
VLADIMIR: Nişte oameni.

Tăcere.

ESTRAGON: Ce bine e pe jos!
VLADIMIR: Poţi să te ridici?
ESTRAGON: Nu ştiu.
VLADIMIR: încearcă.
ESTRAGON: îndată, îndată.

Tăcere.

POZZO: Ce s-a întîmplat?

VLADIMIR ***(cu putere):*** **Nu mai taci odată? Holera dracu-**
lui! Nu se gîndeşte decît la el.
ESTRAGON: Dacă am încerca să dormim?
VLADIMIR: L-ai auzit? Vrea să ştie ce s-a întîmplat 1
ESTRAGON: Lasă-l. Dormi.
Tăcere.

POZZO: Fie-vă milă! Milă!
ESTRAGON ***(tresare):*** **Ce? Ce-i aici?**
VLADIMIR: Dormeai?
ESTRAGON: Aşa cred.
VLADIMIR: Tot ticălosul ăsta de Pozzo.
ESTRAGON: Spune-i să lase gura. Arde-i vreo cîteva!
VLADIMIR ***(cărîndu-i pumni lui Pozzo):*** **N-ai terminat?**
Nu vrei să laşi gura? Vierme! ***(Pozzo se desprinde, ţi-***
plnd de durere, şi se depărtează, de-a buşilea. Din cînd. în cînd se opreşte, spintecă cerul cu gesturi de orb, che-mlndu-l pe Lucky. Vladimir, rezemat în cot, îl urmă-reşte cu privirea.) **A scăpat!** ***(Pozzo se prăbuşeşte. Tă-cere.)*** **A căzut!**
ESTRAGON: Se ridicase?
VLADIMIR: Nu.
ESTRAGON: Păi zici că a căzut.

VLADIMIR: Se aşezase în genunchi. ***(Tăcere.)*** **Poate că**
am fost cam prea duri.

(79)

ESTRAGON: Asta nu ni se întîmplă des.

VLADIMIR: Ne-a implorat să-l ajutăm. Şi am rămas surzi.

A stăruit. Şi l-am bătut.
ESTRAGON: Adevărat.

VLADIMIR: Nu se mai mişcă. Poate că e mort.
ESTRAGON: Am dat de bucluc, fiindcă am vrut să-l aju-
tăm.

VLADIMIR: Adevărat.

ESTRAGON: Nu cumva l-ai pocnit prea tare?
VLADIMIR: I-am tras cîţiva pumni zdraveni.
ESTRAGON: N-ar fi trebuit.
VLADIMIR: Tu ai vrut.

"ESTRAGON: E-adevărat. *(Scurtă pauza.)* Ce facem acum?
VLADIMIR: Dacă m-aş putea tîrî pînă la el...
ESTRAGON: Nu mă părăsi!
VLADIMIR: Dacă l-aş chema?
ESTRAGON: Aşa e, cheamă-l.

VLADIMIR: Pozzo! *(Scurtă pauză.)* Pozzo! *(Scurtă pa-*
***uză.)* Nu răspunde.**
ESTRAGON: Hai am îndoi odată.
VLADIMIR şi ESTRAGON: Pozzo! Pozzo!
VLADIMIR: A mişcat.
ESTRAGON: Eşti sigur că-l cheamă Pozzo?
VLADIMIR *(îngrijorat):* Domnule Pozzo! Veniţi înapoi!
N-o să vă facem nici un rău.

Tăcere.

ESTRAGON: Dacă am încerca cu alte nume?
VLADIMIR: Mi-e teamă să nu fie atins serios.
ESTRAGON: Ar fi nostim.
VLADIMIR: Ce-ar fi nostim?

ESTRAGON: Să încercăm alte nume, unul după altul. Ca
să treacă timpul. Şi-l nimerim noi pînă la urmă pe cel bun.

VLADIMIR: îţi spun că-l cheamă Pozzo.
ESTRAGON: Asta o să vedem noi. Să încercăm. ***(Se gîn-***

deşte o clipă.) **Abel! Abel!**
POZZO: Ajutor!
ESTRAGON: Vezi!

(80)

VLADIMIR: încep să mă satur de cîntecul ăsta.
ESTRAGON: Poate că pe-ălălalt îl cheamă Cain, ***(Strigă.)***

■Cain! Cain! ***m*** **•**

POZZO: Ajutor!
ESTRAGON: E toată omenirea aici. ***(Tăcere.)*** **la te uită la**

noruleţul ăla.

VLADIMIR ***(ridicînd ochii):*** **Unde e?**
ESTRAGON: Colo, la zenit.
VLADIMIR: Ei şi? Ce-i cu el? ***(Scurtăpauză.)*** **Ce ţi se pare**

atît de extraordinar?

Tăcere.

ESTRAGON: Acum să trecem la altceva. Vrei?
VLADIMIR: Tocmai voiam să-ţi propun,
ESTRAGON: Dar la ce?
VLADIMIR: Asta e!

Tăcere.

ESTRAGON: Pentru început, dacă ne-am ridica?
VLADIMIR: Să încercăm.

Se ridică amindoi.

ESTRAGON: N-a fost cine ştie ce greu.
VLADIMIR: Totul e să vrei.
ESTRAGON: Şi acum?
POZZO: Ajutor!
ESTRAGON: Să ne cărăm.
VLADIMIR: Nu putem.
ESTRAGON: De ce?
VLADIMIR: îl aşteptăm pe Godot.
ESTRAGON: Adevărat. *(Scurtă pauză.)* Ce facem?
POZZO: Ajutoor!
VLADIMIR: Dacă l-am ajuta?
ESTRAGON: Ce trebuie făcut?
VLADIMIR: Vrea să se ridice.
ESTRAGON: Ei şi?

VLADIMIR: Vrea să-l ajutăm să se ridice.
ESTRAGON: Atunci să-l ajutăm. Ce mai aşteptăm?

îl ajută pe Pozzo să se ridice, se depărtează de el. Pozzo recade.

(81)

VLADIMIR: Trebuie sprijinit. *(Acelaşi joc. Pozzo rămîne . în picioare, între amîndoi, atîrnat de gîtul lor.)* Trebuie să se obişnuiască iar cu statul în picioare. *(Către Poz-zo.)* Vă e mai bine?

POZZO: Cine sînteţi?

VLADIMIR: Nu ne recunoaşteţi?

POZZO: Sînt orb.

Tăcere.

ESTRAGON: Poate că vede clar în viitor.

VLADIMIR *(către Pozzo):* De cînd?

POZZO: Aveam o vedere foarte bună — dar sînteţi prieteni;

ESTRAGON *(rlde zgomotos):* întreabă dacă sîntem prie-
teni !
VLADIMIR: Nu, vrea să zică prieteni de-ai lui.

ESTRAGON: Ei şi?

VLADIMIR: Dovadă că l-am ajutat.

ESTRAGON: Asta e! L-am fi ajutat dacă nu-i eram prie-
teni?

VLADIMIR: Poate.

ESTRAGON: Evident.

VLADIMIR: Să nu mai discutăm despre asta.

POZZO: Nu sînteţi tîlhari?

ESTRAGON: Tîlhari? Semănăm noi a tîlhari?

VLADIMIR: Ei, şi tu! E orb!

ESTRAGON: La naiba! Aşa e. *(Scurtă pauză.)* După cît
spune el.

POZZO: Nu mă lăsaţi!

VLADIMIR: Nici vorbă să vă lăsăm.

ESTRAGON: Deocamdată.

POZZO: Cît e ceasul?

ESTRAGON *(cercetînd cerul):* Să vedem...

VLADIMIR: Şapte?... Opt?...

ESTRAGON: Depinde de anotimp.

POZZO: E seară? *

Tăcere. Estragon şi Vladimir privesc amurgul.

ESTRAGON: Parcă s-ar înălţa...

(82)

VLADIMIR: Nu se poate.

ESTRAGON: Dacă ar fi zorile...

VLADIMIR: Nu vorbi prostii. Acolo e apusul.

ESTRAGON: Ce ştii tu?...

POZZO *(cu spaimă):* E seară?

VLADIMIR: De altfel, nici nu s-a clintit.

ESTRAGON: îţi spun că se înalţă.

POZZO: De ce nu-mi răspundeţi?

ESTRAGON: Fiindcă nu vrem să vă spunem o tîmpenie.

VLADIMIR *(liniştitor):* E seară, domnule, am ajuns la saară. Prietenul meu încearcă să mă facă să mă îndo-iesc că-i seară, şi trebuie să mărturisesc că m-a făcut să şovăi o clipă. Dar n-am trăit degeaba toată ziua asta lungă şi pot să vă asigur că e aproape la capătul repertoriului. *(Scurtă pauză.)* Altminteri, cum vă mai simţiţi?

ESTRAGON: Cît timp o să trebuiască să-l maicărăm după noi? *(îl lasă pe jumătate, îl reia văzînd că-i gata să cadă.)* Doar nu sîntem cariatide.

VLADIMIR: Dacă am auzit bine, spuneaţi că pe vremuri aţi avut o vedere foarte bună.

POZZO: Da, foarte bună.

Tăcere.

ESTRAGON *(enervat):* Mai pe larg. Mai pe larg!

VLADIMIR: Lasă-l în pace. Nu vezi că a început să-şiamin-tească de fericire? *(Scurtă pauză.) Memoria praeteri-torum bonorum* — trebuie să fie groaznic.

POZZO: Da, foarte bună.

VLADIMIR: Şi v-*a apucat aşa, dintr-o dată?

POZZO: Foarte bună.

VLADIMIR: Vă întreb dacă v-a apucat dintr-o dată?

POZZO: într-o zi m-am trezit orb ca destinul. ***(Scurtă pauză.)*** **Cîteodată mă mai întreb dacă nu dorm încă.**

VLADIMIR: Cînd asta?

POZZO: Nu ştiu.

VLADIMIR: Dar de-abia ieri...

POZZO: Nu mă întrebaţi. Orbii n-au noţiunea timpului. ***(Scurtă pauză.)*** **Şi nici lucrurile timpului nu le văd.**

VLADIMIR: Ia te uită ! Aş fi jurat contrariul.

ESTRAGON: Eu plec.

POZZO: Unde sîntem?

VLADIMIR: Nu ştiu.

POZZO: Nu tumva la locul numit *Scîndura?*

VLADIMIR: Nu cunosc.

POZZO : A ce seamănă peisajul?

VLADIMIR *(privire circulară): nu* se poate descrie.Nu Sea-

mănă a nimic. Nu e nimic pe el."E un copac.
POZZO: Atunci nu e *Scîndura.*

ESTRAGON *(Incovoindu-se):* Dacă şi asta mai e diversiune!
POZZO: Unde mi-e sluga?
VLADIMIR: E colo.

POZZO: De ce nu răspunde cînd îl chem?
VLADIMIR: Nu ştiu. Pare că doarme. Poate că e mort.
POZZO: Ce s-a întîmplat, de fapt?
ESTRAGON: De fapt!
VLADIMIR: Aţi căzut amîndoi.
POZZO: Duceţi-vă să vedeţi dacă e rănit.
VLADIMIR: Dar nu vă putem lăsa.
POZZO: Nu e nevoie să mergeţi amîndoi.
VLADIMIR *(lui Estragon):* Du-te tu.
POZZO: Aşa, să se ducă prietenul dumitale. Pute cumplit.
VLADIMIR: Du-te de-l trezeşte.
ESTRAGON: După ce mi-a făcut? Niciodată.
VLADIMIR: Ah, în sfîrşit, îţi aminteşti că ţi-a făcut ceva.
ESTRAGON: Nu-mi amintesc nimic. Tu mi-ai spus.
VLADIMIR: Adevărat. *(Către Pozzo.)*Prietenul meu se

teme.

POZZO: N-are de ce să se teamă.
VLADIMIR *(lui Estragon):* Ia spune, încotro s-au dus oa

menii pe care i-ai văzut?
ESTRAGON: Habar n-am.
VLADIMIR: Poate că s-au pitit pe undeva, ca să ne pîn

dească.

ESTRAGON: Aşa e.

VLADIMIR: Poate»că s-au oprit, pur şi simplu.
ESTRAGON: Aşa e.
VLADIMIR: Ca să se odihnească.

(84)

ESTRAGON* Să se refacă.

VLADIMIR: Poate că au făcut stînga împrejur.
ESTRAGON: Aşa e.
VLADIMIR: Poate a fost o viziune.
ESTRAGON: O iluzie.
VLADIMIR; O halucinaţie.
ESTRAGON: O iluzie.
POZZO: Ce mai aşteaptă?
VLADIMIR *(către Estragon):* Ce mai aştepţi?
ESTRAGON: îl aştept pe Godot.

VLADIMIR *(lui Pozzo):* V-am spus că prietenul meu se
teme. Ieri sluga dumneavoastră l-a atacat,pe cînd el
nu voia decît să-i şteargă lacrimile.
POZZO: Da, nu trebuie să fii niciodată drăguţ cu oamenii

ăştia. Nu suportă.

VLADIMIR: De fapt, ce trebuie să facă?
POZZO: Să tragă mai întîi de funie, cu grijă, fireşte, să nu-l
sugrume. De obicei, asta-l face să se mişte. Dacă nu,
să-i tragă cîteva picioare, mai jos depîntece şi în obraz,
pe cît se poate.
VLADIMIR: Vezi, n-ai de ce să te temi. E chiar o ocazie să

te răzbuni.

ESTRAGON: Şi dacă se apără?
POZZO: Nu, nu, nu se apără niciodată.
VLADIMIR: Am să zbor în ajutorul tău.
ESTRAGON: Nu mă slăbi din ochi.

Se îndreaptă spre Lucky.
VLADIMIR: Vezi mai întîi dacă e viu. N-are nici un rost

să-l pocneşti dacă e mort.

ESTRAGON. *(aplecîndu-se peste Lucky):* Respiră.
VLADIMIR: Atunci, arde-l!

Dezlănţuit subit, Estragon îl burduşeşte pe Lucky cu picioarele, urllnd. Dar se loveşte la picior şi se depărtează şchiopătînd şi gemînd. Lucky se trezeşte.

ESTRAGON *(oprindu-se într-un picior):* Oh, porcu!

Estragon se aşază, încearcă să-şi scoată ghetele, dar curînd va renunţa, se va aşeza ghemuit, ca un prunc, cu capul între picioare, cu braţele în faţa capului.

POZZO: Ce s-a mai întîmplat?

VLADIMIR: Prietenul meu s-a lovit.

POZZO: Şi Lucky?

VLADIMIR: Atunci e chiar el?

POZZO: Cum?

VLADIMIR: Atunci e chiar Lucky?

POZZO: Nu înţeleg.

VLADIMIR: Şi dumneavoastră, dumneavoastră sînteţi Pozzo?

POZZO : Sigur că sînt Pozzo.

VLADIMIR: Aceiaşi de ieri?

POZZO: De ieri?

VLADIMIR: Ne-am văzut ieri. *(Tăcere.)* Nu vă aduceţi aminte?

POZZO: Nu-mi amintesc să fi întîlnit pe cineva ieri. Dar mîine n-o să-mi amintesc că am întîlnit pe cineva astăzi. Nu te baza deci pe mine, dacă vrei să te infor-mezi. Şi-acum, ajunge. Drepţi!

VLADIMIR: îl duceaţi la tîrgul Mîntuitorului, ca să-l vindeţi. Aţi vorbit cu noi. El a jucat. A gîndit. Ve-deaţi bine.

POZZO: Dacă ţii neapărat. Lasă-mă, te rog. *(Vladimir se dă la o parte.)* Drepţi!

VLADIMIR: Se ridică.

Lucky se ridică, adună bagajele.

POZZO: Bine face.
VLADIMIR: Şi unde mergeţi acum?
POZZO: Nu mă ocup cu asta.
VLADIMIR: Cum v-aţi schimbat!

Lucky, încărcat cu bagajele, vine să se aşeze în faţa lui Pozzo.

POZZO: Biciul! ***(Lucky lasă bagajele, caută biciul, îl gă-***
seşte, i-ll dă lui Pozzo, reia bagajele.) **Funia!**

Lucky lasă bagajele, pune capătul funiei în mîna lui Pozzo, reia bagajele.

VLADIMIR: Ce e în valiză?

(86)

POZZO: Nisip. ***(Trage de funie.)*** **înainte!**

Lucky se pune în mişcare, Pozzo îl urmează.
VLADIMIR: O clipă.

Pozzo se opreşte. Funia se întinde. Lucky cade, scăpînd bagajele. Pozzo se poticneşte, lasă funia la timp,
se clatină pe loc. Vladimir îl sprijină.

POZZO: Ce s-a întîmplat?

VLADIMIR: A căzut,

POZZO: Repede, fă-l să se ridice pînă nu adoarme.

VLADIMIR: Dar n-o să cădeţi dacă vă dau drumul?

POZZO: Nu cred.

Vladimir îi trage cîteva picioare lui Lucky.

VLADIMIR: Sus, porcule! Porcule. ***(Lucky se ridică, adună***

bagajele.) **S-a ridicat.**
POZZO ***(întinde mîna);*** **Funia!**

Lucky lasă bagajele, pune capătul funiei în mîna lui Pozzo, reia bagajele.

VLADIMIR: Nu plecaţi încă.

POZZO: Plec.

VLADIMIR: Ce faceţi cînd cădeţi departe de orice ajutor?

POZZO: Aşteptăm să ne putem ridica. Peurmă plecăm iar.

VLADIMIR: Înainte de-a pleca, spuneţi-i să cînte.

POZZO: Cui?
-VLADIMIR: Lui Lucky.

POZZO: Să cînte?

VLADIMIR: Da. Sau să gîndească. Sau să recite.

POZZO: Păi e mut,

VLADIMIR: Mut!

POZZO: Sigur. Nu e în stare nici să geamă.

VLADIMIR: Mut. De cînd?

**POZZO *(subit furios):* Tot n-ai terminat să mă otrăveşti
cu poveştile dumitale de timp? E o nebunie! Cînd! Cînd! într-o bună zi, nu-ţi ajunge? într-o bună zi, ca toate zilele, el a amuţit, într-o bună zi eu am or-
bit, într-o bună zi o să surzim, într-o bună zi ne-am**

**născut, intr-o bună zi o să murim, în aceeaşi bună zi,
în aceeaşi clipă, nu-ţi ajunge? *(Mai cumpănit.)* Ele nasc călare pe-un mormînt, ziua străluceşte o clipă,
apoi se face iar noapte. *(Trage de funie.)* înainte!**

***Ies. Vladimir îi urmează la limita scenei, îi priveşte depărtîndu-se. Zgomot de cădere, sprijinit de
mimica lui Vladimir, anunţă că cei doi au căzut din
nou. Tăcere. Vladimir merge spre Estragon care doarme,
îl priveşte o clipă, apoi îl trezeşte.***

ESTRAGON *(gesturi înnebunite, cuvinte incoherente, apoi):*

**De ce nu mă laşi niciodată să dorm?
VLADIMIR: Mă simţeam singur.
ESTRAGON: Visam că eram fericit.
VLADIMIR: Aşa, a trecut timpul...
ESTRAGON: Visam că...**

VLADIMIR: Taci! ***(Tăcere.)*** **Mă întreb dacă e într-adevăr**

orb.

ESTRAGON: Cine?
VLADIMIR: Ar spune un orb adevărat că n-are noţiunea

timpului?

ESTRAGON: Cine?
VLADIMIR: Pozzo.
ESTRAGON: E orb?
VLADIMIR: Aşa ne-a spus.
ESTRAGON: Ei şi?
VLADIMIR: Mi s-a părut că ne vede.
ESTRAGON: Ai visat tu... ***(Scurtă pauză.)*** **Să plecăm.**

Nu se poate. Adevărat. ***(Scurtă pauză.)*** **Eşti sigur că**

nu era el?
VLADIMIR: Cine?
ESTRAGON: Godot?
VLADIMIR: Dar cine?
ESTRAGON: Pozzo.
VLADIMIR: Nu! Nu
ESTRAGON

Au!
VLADIMIR: Nu ştiu ce să mai cred.

(Scurtă pauză.) **Nu.**
Am să mă ridic, totuşi. ***(Se ridică anevoie.)***

**Spune, eşti sigur că m-ai văzut? N-o să-mi spui mîine
că nu i-ai văzut niciodată?**

***Tăcere. Vladimir face deodată un salt înainte, băiatul fuge ca o săgeată. Tăcere. Soarele apune, luna
se înalţă. Vladimir rămîne nemişcat. Estragon se tre-
zeşte, se ridică, se descalţă, apoi, cu ghetele în mînă,
pune ghetele în faţa rampei, vine spre Vladimir, îlpri-
veşte.***

ESTRAGON: Ce ai?
VLADIMIR: N-am nimic.
ESTRAGON: Eu o-ntind.
VLADIMIR: Şi eu.

Tăcere.

ESTRAGON: Am dormit mult?
VLADIMIR: Nu ştiu.

Tăcere.

ESTRAGON: Unde plecăm?

VLADIMIR: Nu departe.

ESTRAGON: Ba nu, să plecăm departe!

VLADIMIR: Nu putem.

ESTRAGON: De ce?

VLADIMIR: Mîine trebuie să ne întoarcem iar.

ESTRAGON: Ce să facem?

VLADIMIR: Să-l aşteptăm pe Godot.

ESTRAGON: Adevărat. ***(Scurtă pauză.)*** **N-a venit?**

VLADIMIR: Nu.

ESTRAGON: Şi acum e prea tîrziu.

VLADIMIR: Da, e noapte.

ESTRAGON: Şi dacă i-am trage chiulul? ***(Scurtă pauză.)***

Dacă i-am trage chiulul?
VLADIMIR: Ne-ar pedepsi. ***(Tăcere. Priveşte copacul.)***

Număr copacul trăieşte.
ESTRAGON ***(privind copacul):*** **Ce-i ăsta?**
VLADIMIR: Copacul.
ESTRAGON: Nu, ce fel de copac e?
VLADIMIR: Nu ştiu, o salcie.

(91)

ESTRAGON: Vino să vezi. ***(îl trage pe Vladimir spre copac.***
Rămln amîndoi nemişcaţi în faţa lui. Tăcere.) **Şi dacă**
ne-am spînzura?

VLADIMIR: Cu ce?

ESTRAGON: N-ai un capăt de funiie?

VLADIMIR: Nu.

ESTRAGON: Atunci nu putem.

VLADIMIR: Să ne cărăm.

ESTRAGON: Stai, mai e cureaua mea.

VLADIMIR: E prea scurtă.

ESTRAGON: O să mă tragi de picioare.

VLADIMIR: Şi de-ale mele cine-o să tragă?

ESTRAGON: Aşa e.

VLADIMIR: S-o vedem, totuşi. ***(Estragon deznoadă capătul***
funiei care-i ţine pantalonii. Aceştia, mult prea largi,
îi cad pe călcîie. Amîndoi.privesc funia.) **Ar putea să**
meargă, la nevoie. Dar e solidă?

ESTRAGON: O să vedem. Na!

Apucă fiecare de cîte-un capăt al funiei şi trag. Funia se rupe. Ei sînt cît pe-aci să cadă.

VLADIMIR: Nu face nici cît o ceapă degerată.
Tăcere.

ESTRAGON: Şi zici cămîine trebuie să ne-ntoarcem iar?
VLADIMIR: Da.

ESTRAGON: Atunci o să aducem o funie ca lumea.
VLADIMIR: Asta e.
Tăcere.

ESTRAGON: Didi.

VLADIMIR: Da.

ESTRAGON: Nu mai pot să continui aşa.

VLADIMIR: Aşa se spune.

ESTRAGON: Dacăne-am despărţi? Poate ne-ar merge mai

bine.

VLADIMIR: Ne spînzurăm mîine. Dacă nu vine Godot.-
ESTRAGON: Şi dacă vine?

VLADIMIR: O să fim salvaţi.

Vladimir îşi scoate pălăria — a lui Lucky — se uită în ea, îşi vîră mîna înăuntru, o scutură şi o pune pe cap.

ESTRAGON: Atunci, o-ntindem?

VLADIMIR: Saltă-ţi pantalonii.

ESTRAGON: Cum?

VLADIMIR: Saltă-ţi pantalonii.

ESTRAGON: Să-mi scot pantalonii?

VLADIMIR: Saltă-ţi pantalonii.

ESTRAGON: Adevărat.

îşi ridică pantalonii. Tăcere.

VLADIMIR: O-ntindem?
ESTRAGON: Hai.

Nu se *, mişcă din loc.*

(92)